

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Szikra - Élet - Tűz

2023. tél

Őszi szikrák

„Ahol mi vagyunk, ott szikráknak kell pattogniuk, ott élet legyen, melegség, tűz.” – J. Kentenich

Adventben a legtöbben lassulásra, megállásra vagy legalábbis sodró életünk Jóisten felé irányítására vágyunk.

Mégis, vannak, akik ilyenkor állnak neki nagy lelkesen lakásfelújításnak, még akkor is, ha 23-án is nejlakon borítják nappalijukat, mert ez a szívük vágya, és emiatt nyugodtak tudnak maradni az átláthatatlan káoszban is.

Mások egész adventben éjszakába nyúlóan kézműveskednek, hogy minden szerettüket meg tudják lepni egy kis szívből jövő aprósággal,

így kifejezve, hogy milyen kitüntetett helyet foglalnak el ők a szívükben.

Vannak, akik minden koncertre vagy focis, lovaglós karácsonyi összejövetelre is elmennek gyermekeikkel, barátaikkal, ezzel idejük óriási ajándékát adva nekik, és ezeket a kis lopott perceket használják ki egy kis megállásra, nyugalomban történő elidőzésre.

Sokan, köztük sok gyerek is, minden áldott reggel hajnalban kel, hogy részt vehessen a rorátén, így közelebb kerülve a Jóistenhez a kis Jézus születését várva. Gyűjtjük a jóságokat, hogy még jobbak és jobbak legyünk, hogy a születendő Gyermek jászlát kibéleljük jótetteink szalmaszálaival.

Mindannyian máshogy készülünk a szívünkben megszülető Jézus ünnepére, mindannyian arra vágyunk, hogy szikra gyúljon a lelkünkben, ezért öltöztetjük ünnepi ruhába lakásunkat, ezért csomagoljuk be szívünk egy-egy darabját barátainknak, ezért ajándékozunk nekik időnket, és ezért igyekszünk imáinkkal is közelebb kerülni Hozzá!

Hisszük, hogy ezt a szikrát maga a Jóisten ülteti a szívünkbe, és ha megtaláljuk eszményünknek ezt az ünnepi kis szegletét, akkor tüzes lélekkel/meleg légkörben fogjuk tudni ünnepelni a Megváltó születését és énekelni: „*Fel nagy örömrre, ma született, aki után a föld epedett!*”

Áldott, békés, szép adventet és karácsonyt kívánunk minden kedves Olvasónknak!
Szeretettel a háziszentélyünkéből:

Bartal Gergő és Orsi

Tartalom

Beköszöntő.....	1	Vendég voltam a háziszentélyedben Szűz Mária, Családunk Győzelmes Királynője	20	Kedves Schönstatt Család!.....	35
Esszé Szikra – élet – tűz.....	3	Gyerekcipőben Az otthon tüze – gyerekszemmel.....	22	Családakadémiát végzett házaspárok találkozója	36
Életünkből Ajándékká válni	5	Teremtett világunk Jelen lenni	23	SchönSTART.....	36
Anyává válni	6	Emlékezzünk Zajkás Péter.....	24	Doria nővér, Kentenich atya kutatója a szabadságról.....	37
Veszteségek után élet ajándékba	7	Örömeink	26	KH-sztori.....	39
Emlékül M. E.-nek	8	Kincsesláda Élet a vulkán peremén	27	Hála az SZ-köznek.....	41
Élek!.....	8	Oázis Konyha Vörcseszter	29	Szentélyünk karizmájának keresése – Zsinati beszámoló	43
Különleges karácsonyt kívánok! ...	10	Van/Nincs borunk!.....	31	Öröm-szikrák.....	44
Kis történet a fiatalokról	12	Gyerekszáj.....	30	CSAK 5 perc Ne a sötétet vigyük ki, hanem a fényt hozzuk be.....	46
Kentenich atya tanításából A dolgokhoz való profétai kötődés	13	Hírek és aktualitások Óbudavári hírek.....	33	Fiatalok Oázisa Mit gondolsz a nőiességről?	48
Tilmann atya nyomában A társkapcsolat fejlődése.....	14			Maria levantou-se – Mária felkelt, és sietve elindult.....	51
A Pápára figyelünk Jézus a világ világossága.....	16			IT23	54
Kentenich atya Organikus Pedagógiája Mit kezd az Organikus Pedagógia az esetleg csak pislákoló tűzünkkel?	18				

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

Örömteli arcok, egymást átölelő házastársak, szabadon futkározó, felszabadult gyerekek. Amikor családnapokon veszünk részt, vagy amikor család-akadémiás együttlét van, a fentieket tapasztaljuk.

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

Sok az olyan schönstatt család is, akiknek otthonába akár váratlanul betoppanva ugyanezt a légkört tapasztaljuk. Olyan örömmel fogadnak, mintha igazi családtagok lennénk. Jól tudjuk, hogy ez nemcsak a nekünk járó különleges figyelem, hanem a postást vagy a szomszédot is ugyanezzel a tiszta örömmel fogadják.

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

Kahlenbergen voltunk először családnapokon, s a hazafelé vezető úton nyílt ki szívünkben az a rózsabimbó, amit ott kaptunk. Tűz volt a lelkünkben, s esténként gyakran meglátogattuk Ritát és Róbertet Óbudaváron, akiknek szívéből és szavaiból próbáltuk ellesni, milyen is a schönstatti élet. Ezek az esték azóta is lelkesítenek bennünket.

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

Hideg, fagyos téli este volt, minden út tiszta jég, torlódás az autópályán, a mikrobuszban egy halom gyerek... zsinatra tartottunk Óbudavárra. Józanul gondolkodó emberek mind visszafordultak, minket belülről fűtött a cél: nem maradhatunk el, lesz, ami lesz... A Schönstatt akkora SZIKRÁT gyújtott bennünk, hogy az ÉLETünk már csak ezzel együtt volt elképzelhető. Ez a TŰZ hajtott, s tán még az út jegét is megolvasztotta! Épségben megérkeztünk Óbudavárra.

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

Hasonló élményünk volt nemrégiben Pater Jose Luis Correa chilei atyával találkozáskor. Megtalálta a hangot az ötévesével, ragyogó arccal üdvözölt kedden is, úgy, hogy hétfőn láttuk egymást életünkben először... Azt a kérdést tettem fel neki, hogy honnan van ez a lelkesedése. Nem a kérdésemre válaszolt. Azt mondta: „ez nem lelkesedés, ez szenvedély”. S így beszélgetett minden házaspárral, aki eljött ezen a szép estén hozzánk.

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

.....

Ez nem lelkesedés,
ez szenvedély.

.....

Ugyanezt írja Christian Feldmann *Isten szelíd forradalmára* című könyvében Kantenich atyáról: „Egy olyan pappal találkoztam, aki szenvedélyesen szereti a Jóistent, és ugyanígy minden kétségbeesett, csalódott, maga körül keringő embert. Egy olyan pappal, aki a kortárs kereszténység fáradt reménytelenségét egyszerűen lerohanta saját viharos lelkesedésével... Honnan vett erőt mindehhez ez az idős férfi? A rejtély kulcsa egy lélegzetelállító szerelmi történet Isten és az ember Josef Kantenich között.”

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

Első nekifutásra nekünk is eláll a lélegzetünk, mert Kantenich atya olyan magas hegyre visz fel bennünket, ahol csak lihegni tudunk utána. Reménytelen messzeségben sejlik föl hatalmas alakja. Ekkor odalép mellénk, és megkérdezi:

– Hova loholsz?

– Utánad, kedves Kantenich atya! Olyan szeretnék lenni, mint Te! „Egy kis Kantenich atya szeretnék lenni!” (Gódány Róbert mondta ezt Kantenich atyának)

– Nem! Neked Nem kis Kantenich atyának kell lenned, hanem NAGY Róbertnek!

Ez a párbeszéd – amióta először hallottam – megnyugtat és lelkesít, sőt olykor már szenvedéllyel is eltölt. A Szűzanya Családjában Isten kedvenc gyermekei lehetünk, ami tényleg egy hatalmas szikra.

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

Ez a szikra válik életté azokban a schönstatt családokban, amelyekben a házaspárok 10-20-30-... éve hűségesen járnak a schönstatti úton. Lelkesen hordozzák egymás örömeit, terheit. Sok család, szülők és gyermekek felszabadult légkörben vannak együtt különböző ünnepeken, családi jubileumokon. Ezeknek az együttléteknek szerves részei a finom falatok, a közös játék, az ima, a szentmise.

– Nem csoda, hogy ebben az izzó életben a gyerekeink is tüzet fognak.

– De mégis csoda. A Szűzanya csodája, aki magához vonzza az ifjú szívüket.

SZIKRA – ÉLET – TŰZ

Péntek este a 31 éves schönstatti házaspárunkban ünnepeltük születésnapot és 40. házassági évfordulót. Régóta vagyunk együtt, öröm volt az este, egymáshoz való kötődésünk sok veszélyen, nehézségen át is szoros maradt. Mindnyájan unokáknak örvendezhetünk már, s ha nehéz is, időt szakítunk egymás számára. Mindenki eljött! Felidéztük, mi volt az a szikra, ami összehozott annak idején minket, s milyen volt az az élet, amit egymást kísérve, támogatva, hordozva éltünk meg évtizedeken keresztül. Éjféltajt pedig örömmel állapítottuk meg, még mindig él bennünk a tűz, amely 1992-ben összehozott!

Ajándékká válni

Este 10 óra van. A gyerekek alsznak, feleségem is alszik. Már vagy félórája az internetet böngészem a megfelelő karácsonyi ajándékok után kutatva, kevés sikerrel. Eszembe jut az első születésnap ajándék, amelyet feleségemnek adtam, mindössze két hónap ismeretség után, a lehetőségek tengeréből nem épp az ideális opciót választva. (Egy szép kísérletező készletet kapott, ami kapcsolódik a szakmájához, és amit a mai napig bontatlanul őrzünk. :) Viszont utána elmentünk cirkuszba, ami pedig nagyon tetszett neki. Külön kiemelte, hogy milyen jó, hogy odafigyeltem erre, amikor csak futólag beszélgettünk arról, hogy utoljára gyerekkorában volt ilyen helyen.

De visszatérve a jelenbe: mi lenne az igazán jó ajándék, egyáltalán

hogyan gondolkozom az ajándékozásról? Bőjte Csaba gondolatai egész más megvilágításba helyezték számomra ezt a témát: „A csodát, ami vagy, használd arra, amire kaptad, szeress, válj ajándékká, és melletted majd a társad és lassan az egész világ is ajándékká válik.”

Szeretnék örömet szerezni a másíknak, éreztetni velem, hogy fontos számomra. Ezt nagy ünnepekkor különösen is fontosnak érzem, akár nagyobb anyagi áldozatot is vállalva. Azonban az ajándékozás lelkületét tudom a hétköznapiakban is gyakorolni azzal, hogy én magam is megpróbálok ajándékká válni! Tulajdonképp ez nem kerül semmibe.

De hogyan válhatnék ajándékká?

Ajándékozhatok időt, hogy meghallgassam a társamat, hogy érdeklődjek iránta. Jól tud esni egy „ajándékba főzött” finom kávé, vagy egy beszélgetés egy rég nem látott ismerőssel. Ölelést is ajándékozhatok, vagy csak egyszerűen elvégzem a házimunkát. Imádságot is adhatok ajándékba. Azt szeretném kutatni, minek örülne a másik, mi az, ami őt boldogabbá teheti.

Nekem is nagyon jól esett, mikor egy régi barátom hívott egyik este, hogy van másfél órája két vonat között a mi városunkban, és ezt az időt együtt tudtuk tölteni egy meleg tea mellett a hideg éjszakában, kölcsönösen megajándékozva egymást.

Persze ez sok esetben nem könnyű, sokszor fáradt vagyok, rohanok valahová, szeretném kipipálni a napi feladatlistámat, és amúgy is rengeteg információ ér nap mint nap. Mégis, amikor az ajándékozást gyakorolom, egyre inkább érzem, hogy a Jóisten hogyan ajándékoz meg társamon, gyermekeinken, a körülöttünk lévő embereken, a teremtett világon keresztül. Ezáltal egyre inkább átélhetem a Gondviselést életünkben.

Anyává válni

Sokat keresgéltem, hogy mi az én utam, milyen hivatásra hív az Isten. Még egy hivatástisztázó lelkigyakorlatra is elmentem azzal a teljesen nyitott szándékkal, hogy én bizony még szerzetesnek is elmennék, ha az az Isten terve velem. Kerestem a boldogságot.

.....
...ajándékként tudtam
a gyermekáldásra gondolni.
.....

Egy ifjúsági táborban nagyon sok jófej nővért ismertem meg, akik boldognak, kiegyensúlyozottnak és valahogy kortalannak tündek, akiknél nem fog az idő. Ezzel szemben a családi élet számomra a köteles-

ségeket, a felelősséget, az önmagam megtagadását, az örömről való lemondást jelentette. Természetesen tisztában voltam vele, hogy ezek a gondolatok főként a saját családomban megélt tapasztalatokból, anyukám és nagymamám mártír életéből, fájdalmas anyaságából származnak. Igyekeztem is dolgozni a fejemben élő „nőképen”, de újra és újra visszacsúsztam és sötét gondolatokon kaptam magam.

A hivatástisztázó lelkigyakorlaton viszont rávilágított egy nővér, hogy nem lehet félelemből hivatást választani. Ne azért válasszam az egyik irányt, mert tartok a másiktól. Keressem inkább tovább, hogy mi iránt érzek őszinte és tiszta vágyat, mi az, ami megmozgatja a szívemet. Nagyon sok ima és gyötrődés után végül kaptam egy isteni jelet, ami a házasság felé hívott, és Isten megígérte, hogy lesz öröm és beteljesülés a házasságomban, ha rábízom, rábízzuk az életünket. Így kötöttük össze az életünket a férjemmel, sok reménnyel, bizakodással a jövő iránt.

Az aggodalmaim azonban nem tűntek el teljesen, hiszen a templomban kimondott igen a vállalt gyermekekre is vonatkozott. Én pedig ettől tartottam a legjobban. Hogy majd egyedül hagy a férjem a háztartással, a gyerekekkel, hogy egyedül kell majd küzdenem, és nem leszek többé boldog, csak zsörtölődő, elégedetlen háziasszony.

Nehezítő körülmény volt még az is, hogy nagyon szerettem a munkám, számomra igazi kikapcsolódást is jelentett, amiről fájt lemondani. Nem tudtam rászánni magam, hogy nyitottan álljak a gyermekek érkezésére. Az esküvőnk után hónapokig húztam-halasztottam a kérdést, mígnem egy lelkigyakorlaton ismét megerősítést kaptam felülről, hogy nyugodtan bízzak a Jóistenben, nem fogja elvenni az életemből azokat a dolgokat, amik örömet okoznak, sőt a lelkigyakorlaton

korlat után hatalmas ajándékként tudtam a gyermekáldásra gondolni.

Ezt követően meg is fogant az első babánk. Nem mondom, hogy egy-

szerű volt az eleje, sőt még most is küzdelmes sokszor az élet hármában, de fantasztikus volt megtapasztalni, hogy semmi(!!!) nem teljesült a félelmeimből. Mindent megkaptam, ami fontos volt számomra, és meg is tarthattam, érezve a Jóisten ígéretének teljesülését.

Veszteségek után élet ajándékba

Két egészséges gyermekünk után szerettünk volna harmadikat is. Meg is fogant egy új kis élet, aki sajnos csak 10 hétig volt velünk. Váratlanul ért az elvesztése, nagyon megrázott minket. Még láttam a kis életellen testét az utolsó ultrahangon. Először azt gondoltam, nehezebb így elengednem őt, de később már tudtam örülni, hogy legalább ennyi emlékem van róla. Hálát adtam az Úrnak, hogy mindez két gyermek után történt velünk. A veszteségünk feldolgozásában sokat segített a pszichológusom. Minél nagyobb tragédia ér valakit, annál több idő kell a feldolgozásához. Nem baj, ha előttenek minket a fájdalmas érzések, az a fontos, hogy ne ragadjunk benne, hogy újra és újra le tudjuk magunkat nyugtatni, imával, gondolatainkkal vagy akár másokkal beszélve.

Pár hónap múlva újra várandós lettem. Sajnos itt már az első vizs-

gálatokon is látszott, hogy valószínűleg baj lesz. 7 hetesen őt is elvetéltem. Nagyon sok erőt adott, hogy közben egyre több ismerősömről derült ki, hogy ők is veszítettek el magzatot, sokan nem is csak egyet. Nem gondoltam volna, hogy ennyien érintettek vagyunk.

Két vetélés után kivizsgáltak. Követtem az orvosom utasításait, kilencedet imádkoztam Szent Gianna Beretta Mollához, újra fogantam, és azóta már meg is született a mi legkisebbünk. Hála érte!

.....

Nem baj, ha előttenek minket
a fájdalmas érzések...

.....

Emlékül M. E.-nek

Láttam, milyen az emberi élet vége... Vágytam rá, hogy elkísérjelek, hogy fogjam a kezed, egészen a végéig. Istennek más tervei voltak.

Nehéz volt elfogadnom, de megértettem, vannak utak melyeket egyedül kell megtennünk. Hinni, bízni és rálépni. Őáltala, Ővele és Őbenne. És ennyi. Más nincs.

Jó volt újra melletted. Jó volt újra érezni azt a mély titkot, amit csak a szeretet szőtte szálak képesek közvetíteni szavak nélkül a szív húrjain.

Mi az emberi test az élet végén? Nem tudom, de azt láttam, mi az emberi lélek. Láttam az erőt, ami még a végén is élni akar... amikor már elfogytak a mozdulatok, elfogytak a szavak, elfogyott minden emberi önzés, elfogyott minden emberi akarat. Csak a lét van. Levegő áramlik ki-be... amíg a szív dobog. Csak a lét van.

Üres kézzel és téli szívvel búcsúztunk. Marad a csoda, mely szívedtől szívemig ér, egészen míg újra látjuk egymást Isten boldog színe látásában odafenn a Mennyben. Ámen!

Élek!

A történet 2013 nyarán kezdődött, amikor édesanyámnál agresszív emésztőrendszeri daganatot diagnosztizáltak. A gyors műtét következtében sikerült számára még nyerni három évet, mely alatt megszülető, cseperedő unokáiban gyönyörködhetett, várva, talán látja őket felnőni.

Az égiek azonban másként látták jónak. Édesanyám szótlánul, imádkozva tűrte súlyos betegségét, nem a gyógyulásáért imádkozott, hanem hogy legyen meg rajta az Úr akarata, és végül 2016-ban a Jóisten magához szólította. Nem bánta egy csöppet sem, azt mondta: „Az egyetlen, ami bánt, hogy nem láthatom az unokáimat felnőni.” majd hozzátette: „De én már jó helyen leszek. Majd súgok fentről, ha szükségetek lesz rá.” Ezek a mondatok olyan tipikusan jellemzőek voltak a személyiségére!

Családunkban az Isten keresése és a másokon való segítség mellett megfigyelhető volt, hogy a többiek sokat foglalkoztak az álmaikkal. Én úgy aludtam, hogy volt hogy évekig nem emlékeztem egy álmomra sem, szüleim viszont gyakran álmodtak, és rendre emlékeztek is rá. Én úgy vettem észre, hogy ezek az álmok gyakran a napi gondolatok, történések kapcsán alakultak ki, melyeket egymással megosztva szerettek magyarázni, azoknak különleges jelentőséget tulajdonítani.

Én ezzel szemben szilárd műszaki és tudományos vénával vagyok megáldva, így szerettem az álmok keletkezésétől és magyarázatától eltekinteni, azokat csak az agy éjjeli játékának tulajdonítva. Édesanyám mondatai viszont birizgálták a fantáziámat, valószínűtlennek tartva hogy csak úgy szól majd hozzám egyszer fentről, maradt tehát a kézenfekvő megoldás, talán majd álmomban. Innentől kezdve tudatosan próbáltam lefekvés előtt nem nagyon gondolni édesanyámra, ezzel is kizárva, hogy az agyam belekeverje esetleges álmaimba őt.

Évek múltak el, és én egyetlen egyszer sem álmodtam anyámmal, nem bántam, valahogy éreztem, ha viszont egyszer fogok, az valamiféleképpen jelentőségteljes lesz! Körülbelül öt évvel a halála után egyszer csak álmodtam vele, tisztán, mintha csak valóság lenne. Egy nyáresti

mulatságba voltam hivatalos, kellemes nyár este volt, zene szólt, s egy nagy teremben sokan táncoltak. (Anyukám még életében nagyon szeretett táncolni.)

.....
...tanúságot tett a túlvilág és a Jóisten mellett.
.....

A táncolók közt egyszer csak észrevettem édesanyámat, olyan szépen, fiatalosan és egészségesen, ahogyan már nagyon régen láttam. Odarohantam hozzá, átöleltem ,majd néztük egymást, és én azt mondtam neki: „De hiszen te meghaltál! Hogyan lehetsz itt?” Mire ő mosolyogva így válaszolt: „Nem! ÉLEK !”

Hogy álmomban ezután mi történt, arra már csak homályosan emlékszem, de talán nem is lényeges. Azóta sem álmodtam vele, de akkor egyszer, amikor sűgött, amikor elmondta, hogy „Élek”, tanúságot tett a túlvilág és a Jóisten mellett. Korábban, mint írtam, azt mondta, akkor sűgök, ha szükségetek lesz rá. Visszagondolva valószínűleg tényleg szükségem volt rá, és ezt gondolhatta a legfontosabbnak, mert azóta nem sűgött.

Különleges karácsonyt kívánok!

November elején kezdődött. Először csak egy kis enyhe nyomást éreztem gyomortájékon. Hamarosan szorítássá vált. Majd fájdalommá. Hamar rájöttem, hogy mitől is van ez az ismerős testi érzet: ez bizony – szorongás. Ami hamarost félelem lett. Majd lassacskán szinte rettegés. És azt is hamar kiderítettem, mitől is van ez a félelem. Bizony magától a karácsonytól féltém!

Édesanyám ugyanis ez évben még kívárta az anyák napi ünneplést itt a földön, de aztán a pünkösdtől már az égi ablak túlsó oldalán töltötte. Ha szabad ilyen mondani, szép íve volt az átmenetelének, és az azt követő gyászunknak is: apránként szépen belesimult a hétköznapjainkba. Ám mi lesz az ünnepen, amit már évek óta vele együtt töltöttünk?! Amióta egyedül élt, karácsonykor át szokott jönni hozzánk, nálunk aludt, és az ő jelenléte is részét képezte az ünnepi szokásainknak, mondhatni a családi liturgiáinknak. Hogy fogom én mindezt most átélni úgy, hogy ne csak az ő hiányát érezzem lépten-nyomon, ne sírjam folyton el magam?

Mostanság, hogy megnöttek a gyerekeink, és hat majdnem felnőtt üli körül nálunk a vacsoraasztalt, szülőként már nem kell megszűrnünk, milyen felnőtt-tartalom jut a gyerekeink fülébe. Úgyhogy megosztottam velük ezeket a nehéz érzéseimet is. „Legszívesebben elszöknék valahová...” – mondtam. Bizony már az is jó érzés volt, hogy együttérzően hümmögtek, bólogattak – megértettnek éreztem magam.

Hát még az milyen jó érzés volt, amikor bevállalós családom nagy meglepetésemre benne volt a kalandban! Utazzunk el idén, csináljunk valami teljesen mást, mint amit szoktunk! „Na, valami közeli egyszerű kis helyet csak találunk, talán valami kulcsosházat...” (Abban ugyanis hamar megegyeztünk, hogy szálloda szóba sem jöhet, etikátlan lenne a jelenlétünkkel akadályozni a személyzetet abban, hogy a saját családjával töltsen a szentestét.) Hát a végén nem egy közeli hely lett: a férjem ugyanis egy külföldön dolgozó barátja révén egy egész kölcsönházat talált (két etetni való macskával...), meghozta egy jó messzi országban. „Ide még én is szívesen jövök” – mondta az egyik elvonulós kamaszunk... Nagyon jól esett nekem, hogy átéreztem: mellém állt az egész családom, értem

vállalják az utazással járó összes kényelmetlenséget. Sőt, ezzel voltaképpen már ekkor megkaptam a karácsonyi ajándékomat!

Csomagolássá változott a karácsony előtti nagytakarítás. (A schönstatti lelkeség úgyis igyekezne kinevelni ezt az édesanyákból – figyeljenek inkább befelé és a férjükre meg a gyerekeikre!) Nagy családi megbeszéléseket tartottunk: kinek mi tartozik az ünnepléshez, mit nem tud semmiképpen sem elengedni, mi az, ami feltétlenül legyen? Ennek fényében vittünk magunkkal diót a bejglihez, mézeskalács-fűszert, (töltöttkáposzta-alapanyagot sajnos nem tudtunk...), még csillagszórót is tettünk a bőröndünkbe (el is kobozták a vámosok, mondván, hogy hát ilyesmit tilos a repülőre fölvenni, mert veszélyes... ☺). Óbudaváron később elmeséltük ezt a csillagszórós kalandunkat, és hogy már nem kapható az üzletekben sem, így ez az egyetlen, ami hiányzott – harmadnap postán érkezett számunkra egy csomagocska. Amikor kibontottuk, hatalmas nevetés tört ki belőlünk: csillagszóró! Ez volt a korona számunkra, az a bizonyos hajszál, amit a Gondviselés számontart a fejünkön.

A készülődés alatt azt vettem észre, hogy megint érzek valamit a gyomromban... méghozzá kellemes izgalmat! Meg szinte testileg érzékelhető örömet. Az ottlét néhány

kényelmetlen, szokatlan dolgot is hozott számunkra – és még több ajándékpillanatot. Karácsonyfánk egy kicsike szobafenyő volt, a megszokott díszek nélkül –, de volt egy nagy családi asztal, sok összeülés, beszélgetés, közös főzés, játék. Persze úgy általában mindig együtt vagyunk (még otthon lakik minden gyerek) –, de most különösképpen ott voltunk egymásnak. Szentestén is az együttlétünk volt a fő attrakció, semmi különös nem történt. Találtunk éjféli misét, betlehemet is a templomokban. Már az is jó volt, hogy együtt fölfedeztük, hol a bolt, megfigyeltük, hogy az ottani lakosok mit csinálnak, hogy töltsék a napjukat. Aztán a többi napon (rokonlátogatás helyett) elvonatoztunk néhány közeli városkába, sétáltunk, megnéztünk egy-két múzeumot és látványosságot. Vagy „otthon” olvastunk együtt a kanapén, családi filmet néztünk – semmi különös... Semmi misztikus élmény. Csak éppen jó volt együtt lenni. Csak éppen esélyt adtunk Istennek arra, hogy megtestesüljön az együttlétünkben.

Nagyon jól esett nekem, hogy átéreztem:
mellém állt az egész családom.

Még egy jelentős bónusz-ajándékot is kaptunk ráadásnak. Évek óta szeretnénk volna már meglépni, hogy ne az ajándékokról szóljon nálunk a karácsony. Ez egy különösen nagy és nehéz lépés a fogyasztási lázzal szemben – egy karácsony előtti bevásárló körúton szó szerint megtapasztalható a tömegemberség sodrása. Mivel most a pénzünk nagy része elment a repülőjegyekre, ajándékokra már nemigen maradt, és idén tényleg csak egy egyenként meg egy könyvet kapott mindenki. Nagyon jó volt! „Tartsuk meg szokásnak!” – mondták a gyerekek.

A családi utóízleléskor mindenki elmondhatta, mi volt neki különösen jó, mi hiányzott, mit akar megtartani vagy éppen máshogy csinálni. „Hát ne minden évben utazzunk el ünnepelni – de akár el is utazhatunk. Csak legyünk ÍGY együtt” – mondták. Ámen!

Kis történet a fiatalokról

Nemigen szoktunk még hozzá, hogy felnőtt korú gyerekeink vannak, nem is egy; hiszen miközben ők felnőttek, mi továbbra is a kicsikkel küszködünk, játszunk, őket szóragoztatjuk.

.....
...jól működik az ön-
és köznevelés.
.....

A covid alatt alakult úgy az élet, hogy az akkor még jobbra gimis gyerekek egyre rendszeresebben nálunk gyűltek össze társasozni, lazulni. Ez annyira bejött nekik, hogy azon kaptuk magunkat, hogy lassan a társaság minden születésnapját nálunk ünneplik... Az egyetem sem sokat változtatott a helyzeten, hiszen hétvégeken mindenki össze tud gyűlni nálunk. ☺

Nem tudom, ez más társaságban hogy van, de ez a banda sajnos elég csúnyán beszél, azt nem mondom, hogy káromkodnak, de egy idő után – főként ha némi alkohol is fogy – már nagyon zavaró, sőt bántó a hangnem, és a szóhasználat még inkább. A tél elején is összejöttek a srácok társasozni, elég sokan voltak.

Mi, öregek is beálltunk játszani, ők pedig közben nagyon eldurvultak. Akkor elhatároztuk, hogy ilyen alkalomnak nem biztosíthatunk háttérrel. Ezt elmondtuk a saját gyerekeinknek is, és általuk a többieknek is megüzentük, hogy messze túllőttek a határon.

Hogy, hogy nem, szilveszterkor megint nálunk lett megszervezve a buli, mert sehol máshol nem találni alkalmasabb helyet... Azt természetesen előre kikötöttük, hogy a stíluson változtatni kell; és teljesen átment az üzenet. Szerintem éjfélig kizárólag játék volt, minden hülyeségben benne voltak, székfoglalóztak a kicsikkel, sorverseny, majd vérre menő kvíz következett. Igaz, hogy közben egyszer-egyszer kicsúszott egy-egy csúnya szó, de akkor mindig rögtön volt valaki, aki egy befőttesüveget dugott a „bűnelkövető” orra elé, amibe a büntipénzt gyűjtötték a csúnya beszédért. Azt hiszem, ezt egymás közt találták ki, ám mi nagyon örültünk, és kuncogtunk magunkban, hogy milyen jól működik az ön- és köznevelés. ☺

A dolgokhoz való prófétai kötődés

Szép, ha mi, schönstattiak világos és határozott vallási tudással rendelkezünk, és azt gyakorlatiasan és következetesen alkalmazzuk is.

Tudjuk, hogy e világ dolgainak nemcsak önértékük, hanem jelképértékük is van. Mind-mind Istennek kis prófétái, akik Isten megbízásából az örömhírt hozzák Róla, tulajdonosságairól és szándékairól, hogy általa még nagyobb szeretetre gyűjtsanak bennünket Isten iránt. Ezért nevezi őket Szent Ágoston „nutus Dei”-nek, azaz Isten üdvözlétének vagy integetésének. Szent Bonaventura pedig „manutergium Dei”-ről beszél (azaz ’kendőcske, zsebkendő’). Ezzel azt akarja mondani: Isten a dolgok által szeretetteljesen kézen fog bennünket, megmutatja mindenütt az Ő nyomait és kívánságait, és így

atyai szívébe vezet bennünket. Nem jutnánk egykönnyen a végére, ha fel akarnánk sorolni mindazokat a kis prófétákat, akikkel a nap folyamán találkozunk. Azért, hogy megtanuljunk Isten követeit és üzeneteit a saját életünkben jobban meglátni és meghallani, felsorolok tarka összevisszaságban néhány példát: (...)

Egy szentéletű szerzetestestvérnek a kötelező imagyakorlatokon kívül más dolga nem volt, mint hogy a konyhai tűzhely mellett álljon, és főzzön a nagy közösség számára. Amikor megkérdezték tőle, hogyan képes megőrizni és ápolni a kapcsolatot Istennel, hisz olyan kevés alkalma van arra, hogy buzdító könyveket olvasson vagy szentbeszédet hallgasson, a konyhai tűzhelyére mutatott, és így válaszolt: „Itt benn van egy jó prédikátor, azt hallgatom nap mint nap. A tűz vörös parazsa folyvást Isten szeretetéről beszél, és arra buzdít, hogy soha el ne hidegüljek Tőle. Amikor reggel a begyújtásnál fellángol frissen a tűz, arra kérem a Jóistent, hogy végig megmaradhassak az első meleg szeretetben. Ha alábbhagy a tűz, rakok rá tüzelőt, és közben a vágy röpimáit küldöm a kegyelmekért, melyekről úgy gondolom, hogy szükségem van rájuk, vagy a büntetésre gondolok, ami a

tisztító tűzben és a pokolban várja az elkárhozottat. Amikor egyenletesen ég a tűz, én is hagyom a lelkemet csendben és melegen égni Istenért és a lelkekért. Este pedig, amikor ki akar aludni, saját elalvásomról, a halálról és az elmúlásról prédikál nekem.” Ettől a naptól kezdve megértették szerzetestestvérei, miért volt olyan szentéletű, hisz mindig Isten jelenlétében élt, és hallgatott a szavára nehéz, soha véget nem érő konyhai munkája ellenére is. (...)

Mi, schönstattiak nemcsak mesteri módon meghalljuk és megértjük Isten számos prófétáját, akikkel találkozunk, hanem válaszolunk is az üzenetükre szívélyes viszontszeregettel és tökéletes étellel. Hiszen azt tartjuk fontosnak, hogy mindennapi életünk minden cselekedetét és rezdülését lehetőleg az istenszeretet és az istenszolgálat egyetlen nagy cselekményévé érleljük. (...) Csak egy része, talán csak a kisebbik része a dolgokhoz való prófétai kötődésnek tehát, ha a teremtmények Istenre és az istenire emlékeztetnek bennünket; egyidejűleg a szívünket és az akaratunkat is meg kell nyerniük Istennek.

(Szerkesztett részlet Dr. M. A. Nailis: Szentség a hétköznapiakban c. könyvéből)

A társkapcsolat fejlődése

Azt szeretnénk, hogy egyre jobban megértsük egymást. És a szívünkkel egyre jobban egymásra találjunk. Ehhez egy vezérszót mondanék: növekvő bizalom. Ami tegnap lehetetlennek tűnt, ma lehetséges. Úgy van ez, mint a szőlőtökével. A töke csak három év után hoz gyümölcsöt, és a szőlősgazda ezt tudja. Nem jár ki havonta a szőlőbe panaszkodni amiatt, hogy a töke még nem terem. Tudja, hogy növekszik.

És most néhány veszélyre hívnám fel a figyelmüket. A képzeletükben ne állítsunk magunk elé olyan valakit, akivel a társkapcsolatunk jobb lenne. Minél távolabb van tőlünk

valaki, annál eszményibbnek tűnik a személyisége.

Barátaim, kérem szépen...! Ne engedjük elcsatangolni a gondolatainkat! Volt egy asszony, aki látta Jézust. „Milyen okos és szimpatikus ember” – gondolta. Majd így szólt: „Boldog az a méh, amely hordott, és az az emlő, amely táplált!” Az Úr pedig így válaszolt: „Boldogok, akik Isten ígését hallgatják és követik.” (Lk 11,27–28) Ne álmodozunk! Az Isten szava a társam szava. Természetesen Isten egyszer-egyszer segíthet egy másik emberen keresztül is. De akkor is rá kell találnom a feladatomra. Azt mondom a társamnak, elfogadlak téged, mint feladatomat, és hordozlak. Ez a feladat egy kicsit fáj, de az nem baj. Hordozzuk egymást. Tehát nem vándorolunk ki a házasságunkból.

Egy másik veszély: menekülés a munkába. Vannak, akik egy másik emberhez menekülnek, egy másik társat álmodnak maguknak. Van, aki a munkájába menekül, csak ezen a téren él, és így tér ki a társa elől. Ez a munka lehet a munkahellyel kapcsolatos. Nem az a fontos, hogy valaki mennyi időt tölt a munkahelyén. A modern világban sokszor előfordul, hogy valaki 12 órát dol-

gozik naponta a hivatásában. Aki igazán jó, az sokat dolgozik. Ez nem baj. A lényeg akkor derül ki, amikor végeztem a munkámmal: szívesen megyek-e haza? Örülök előre a találkozásunknak? Ha hazaértem, odafordulok a társamhoz? Ha nem szívesen megyek haza, akkor fennállhat a veszély, hogy menekülök a munkámba.

A munkám egy feladat, és sokszor kemény munka. A társam is egy feladat. Nagy hiba, ha azt gondolom, otthon olyannak kell lennie, mintha szabadságon lennénk, vagy hogy a társamnak állandóan üdítően kell rám hatnia. A társam egy munka, és a gyermekeim is munka. Kentenich atya azt mondja, hogy az apa tulajdonképpen munkája akkor kezdődik, amikor hazaérkezik. Munka közben időnként van szünet és felüdülés. Néha az otthoni munkában is van felüdülés. Ilyenkor leülünk, pihenünk egy kicsit, és szeretjük egymást. Belélegezzük a másik szeretetét, és kilélegezzük a szomorúságunkat. De nem lehet folyton csak szeretni egymást, különben nem készül el a vacsora. Pontosabban fogalmazva, folytonosan szeretjük egymást, ez az életünk alaphangja, miközben dolgozunk. Ez az együttműködés a szeretet egy formája.

Egy harmadik veszély. A keresztény életkörön belül is vannak utak, amelyeken menekülni lehet a házasságból. Ezek keresztény aktivitások, és ezért különösen veszélyesek. Kiváló indokok lehetnek: segítenünk kell a plébánosnak, az egyháznak vagy Schönstattnak. A társunktól menekülünk, miközben minden lehetséges területen aktívak vagyunk. Az természetesen nem bűn, ha ülünk egy imakörben vagy egy bibliakörben, jobb, mintha egy vendéglőben ülnénk és énekelnénk. De a mi házasságunk valami más. Itt van Jézus köztünk, és az Úr arra vár, hogy feléje forduljunk. Ez a keresztény élet nagy problémáinak egyike.

Ott keressük az Urat, ahol van! Valamikor talán eljutunk oda, hogy azt mondjuk: Uram, csak Neked akarok élni. Akkor az apostolkodás lesz a fő hivatásunk. A kérdés csak az, hogy hol találjuk meg az Urat. A farizeusok, akik Krisztust kereszt-re feszítették, Istent keresték... Hol szolgáljuk az Urat leginkább? Ennek egy bizonyos hangsúlyt szeretnék adni. A Jóisten természetesen ad feladatot számunkra a családon kívülre is. De ha ketten együttműködünk, különösen nagy eredményt érünk el Isten országa számára.

*Tilman atya, 1992. április 25.,
Óbudavár – részlet*

.....

...ha ketten együtt-
működünk különösen
nagy eredményt
érünk el Isten
országára számára.

.....

Jézus a világ világossága

Az evangéliumi szakasz (Jn 9,1–41) a vakon született ember epizódját beszéli el, akinek Jézus megnyitja a szemét – kezdte beszédét Ferenc pápa. Ez a csodás jel annak az állításnak a megerősítése, amelyet Jézus magáról mond: „világossága vagyok a világnak”, a világosság, amely fényt derít sötétségeinkre. Jézus két szinten, egy fizikai és egy spirituális szinten hozza el a világosságot: a vak előbb megkapja látását, a szeme világát, majd Jézus elvezeti őt az „Emberfiába” vetett hithez.

A pápa a következőket tanácsolta a híveknek: „Ma jó lenne, ha mind-

annyian elővonnék János evangéliumát, a kilencedik fejezetet, és elolvasnátok ezt a részt: nagyon szép és jó lenne, ha egyszer vagy kétszer elolvasnátok.” Hangsúlyozta, hogy Jézus gesztusai nem látványosak, hanem céljuk az, hogy belső átalakulás útján elvezessenek bennünket a hithez.

A vakon született felismeri Isten művét Jézus gesztusában

A törvénytudók, akiknek egy csoportja jelen volt, megmakacsolják magukat, és nem ismerik el a csodát, a meggyógyított férfinak alattomos kérdéseket tesznek fel. De ő a valóság erejével elbizonytalanítja őket: „Egyet tudok: vak voltam, most pedig látok.” A vakon született ember, az őt körülvevők és hitetlenül kérdezősködők bizalmatlansága és ellenségeskedése közepette olyan utat tesz meg, amely révén fokozatosan felfedezi annak az identitását, aki megnyitotta szemét, és eljut odáig, hogy megvallja a Belé vetett hitét. Először prófétának hiszi Jézust, majd elismeri, hogy Istentől való; végül befogadja, mint Messiást, és leborul előtte. Megértette, hogy Jézus, amikor megnyitotta a szemét, „Isten művét” nyilvánította ki.

Az Úr világossága megszabadít a bűn sötéttségétől

Mi is részesülhetünk ebben a tapasztalatban! – folytatta beszédét Ferenc pápa. A hit világosságával az, aki vak volt, felfedezi új önazonosságát. Immár „új teremtmény”, aki képes rá, hogy új fényben lássa életét és a körülötte lévő világot, mert szeretetközösségre lépett Krisztussal, belépett egy másik dimenzióba. Többé már nem a közösségből kirekesztett koldus; már nem rabja a vakságnak és az előítéletnek. Megvilágosodásának útja a bűntől való megszabadulás útvonalaának metaforája, amire meghívást kaptunk. A bűn olyan, mint egy sötét lepel, ami eltakarja arcunkat, és megakadályozza, hogy világosan lássuk önmagunkat és a világot; az Úr bocsánata eltávolítja az árnyéknak és a sötéttségnek ezt a fedőrétegét, és új világosságot ad nekünk. Legyen alkalmas és értékes ideje annak, hogy közeledjünk az Úrhoz, kérjük irgalmasságát különféle módokon, amelyeket az Anyaszentegyház felkínál nekünk.

Legyünk a „Hold misztériuma” – adjuk tovább a Krisztustól kapott fényt

A meggyógyított vak, aki immár mind a test, mind a lélek szemével lát, minden megkeresztelt képmása, akit a Kegyelemben elmerítve kiszakítottak a sötétiségből, és a hit világosságába helyeztek. De nem elegendő, hogy megkapjuk a világosságot,

nekünk magunknak is világossággá kell válnunk. Mindnyájan arra kaptunk meghívást, hogy befogadjuk az isteni világosságot, hogy egész életünkkel kinyilvánítsuk azt. Az első keresztények, az első évszázadok teológusai azt mondták, hogy a keresztények közössége, vagyis az Egyház a „Hold misztériuma”, mert fényt bocsátott ki, de nem a saját fényét, hanem a Krisztustól kapott fényt. Mi is legyünk a „Hold misztériuma”: adjuk tovább a fényt, amit a Naptól, vagyis Krisztustól, az Úrtól kaptunk – hangsúlyozta a pápa, majd utalt a vasárnapi szentlecke szavaira:

„Erre emlékeztet ezen a vasárnapon Szent Pál: »Úgy éljétek, mint a világosság fiai! A világosság gyümölcse csupa jószágban, igazságban és egyeneslelkűségben mutatkozik meg.« (Ef 5,8–9.) A keresztségben belénk helyezett új élet magva olyan, mint egy tűzszikra, ami mindenekelőtt minket tisztít meg, minden rosszat eléget szívéünkben, és lehetővé teszi, hogy ragyogjunk és világítsunk – hangzott Ferenc pápa buzdítása, majd ezekkel a szavakkal fohászzkodott a Szűzanyához: »Szűz Mária segítsen bennünket, hogy kövessük az evangéliumi vak példáját, hogy így minket is eláraszthasson Krisztus világossága, és elindulhassunk Ővele az üdvösség útján.«”

Forrás: Vatican News

.....

...nem elegendő,
hogy megkapjuk
a világosságot,
nekünk magunknak is
világossággá
kell válnunk.

.....

Mit kezd az Organikus Pedagógia az esetleg csak pislákoló tűzünkkel?

Kedves Organikus Társaink! Tudtátok-e, hogy az emberek 60%-a titokban piromániás? Nem? Mert a többi 40% meg bevallotta és teljesen nyíltan rajong a tűzért... ☺

Én magam az utóbbiak közé tartozom. És hát bizony, így vagy úgy, de mindannyian szeretjük a tüzet konkrét fizikai valójában – még ha manapság „nyersen” ritkábban is látjuk. A gyerekeink kiskorában értékes nyugodt percekert nyertem (gyakorló édesanyák tudják, miről beszélek...), amikor a kicsik a cserépkályha előtt kucorogva elbűvölten bámulták a lángokat vagy a gyertya lobogását figyelték. Átvitt értelmében, szimbólumként is gyakran használjuk, rengeteg kifejezésben szerepel.

Ha most körkérdésnek adnánk: „kinek mi jut eszébe a tűzről?”, pillanatok alatt egész oldali színes kép és kellemes érzet gyűlné össze a hozzá kapcsolódó fogalmakból.

De persze ugyanígy – rosszat is tehet. Hasonlóan

más alap-elemhez, őserőhöz *önmagában* nem jó vagy rossz – a hely, a körülmény és a szándék alakítja ki a minőségét. Nem mindegy, hogy családi tűzhely lesz-e belőle vagy pusztító tűzvész, a lelkesedés tüze vagy éppen kiégés.

Organikus pedagógusként (vagy schönstattiként, ami voltaképpen ugyanaz) szívesen képzeljük el magunkat a lelkesedés tüztől átjártnak, mosolyunkkal meleget adónak, az életet izzóan szolgálóknak. És ez nagyon is helyénvaló, az igazán nagy organikus pedagógustársaink (ti. a Szűzanya és Kentenich atyánk) gyújtó lendületéhez jól passzoló. Hogyan is ne lelkesednénk, amikor velük (Velük) szövetségben együtt dolgozhatunk! **Az Organikus Pedagógiánk kerekének egyik küllője éppen a szövetségpedagógia!**

De mi van akkor, ha éppen nem *érezzük* ezt a tüzet? A mi éghajlatunkon – globális fölmelegedés ide vagy oda – az őszi-téli hónapok gyakran sötétek, borongósak, nyúlósak, vagy csak amolyan „semmilyenek” – éppígy a kedvünk, a közérzetünk is. Nem újkeletű az a fölismerés, hogy az időjárás által befolyásolt rossz kedélyállapotunkat valódi szenvedésként kell elismerni – maga Kentenich atya említi a *Hétköznepok szentségében*, hogy bizony el- és felismerendő. Az ünnepek közeledtével pedig a rossz belső klímánk duplázódhat is a készülődés ezer pluszterhe miatt – főleg, ha nem gyakoroljuk nagyon tudatosan a nemetmondás és a lelki-programbéli lomtalanítás művészetét.

Másik „nagymesterünk”, Tilmann atya talán hozzánk még közelebb állóan és egyszerűbben fogalmazott: „Ha rossz az általános hangulatom, mindent feketén látok. Mit teszünk? Az első: megállapítjuk, hogy ez így van, jaj de kár.” Nyilván több ezerszer hallottuk már (nemcsak Kentenich atyától, de tőle is), hogy ilyenkor „(..) az imádság jelenti azt a normális, mindig rendelkezésre álló, mindent gyógyító eszközt, mellyel az aktuá-

lis kegyelmek folyósíthatók. Az Üdvözítő nemde teljesen érthetően és világosan a tudunkra adta ezt, amikor így figyelmeztetett: »Kérjétek és adnak nektek, keressetek és találtok, kopogjatok és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál, aki kopog, annak ajtót nyitnak.« (Mt 7, 7) Ilyen eszmefuttatások és megfogalmazások által nemde nagyon érthetően tudatosította bennünk, hogy milyen hatalmas van az imának az ember formálásában?» (Egy újkori pedagógia alapvonásai, 2003. 8. old.) Milyen szép lenne, ha most végre meghallanánk! „Vajon igazán jól megértjük-e, hogy ez mit jelent? Az ima az az általános eszköz, kegyelmek nélkül, ilyen aktuális kegyelmek bősége nélkül egy istengyermek nevelése végső soron abszolút lehetetlen. Ez az a mindenre jó gyógyszer.” (id. mű)

Azt is biztosan tudjuk már, hogy nem automataként hat az ima: lehet, hogy a körülmények egy fikarcnyit sem változnak majd meg, sőt az is lehet, hogy az én belső klímám, tüzes/tüzetlen állapotom sem. Jól imádkozunk hát! Tilmann atya szavait folytatva: „A második: megnézem ezt a rossz hangulatot, elfogadom, és odaajándékozom a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe. Azt mondom neki, hogy ez a rossz hangulat addig maradhat, ameddig Te akarod. Aki a kegyelmi tőke felé fordul, annak is mindig fájhat valami. Ez tény. De ténylegesen köny-

nyebb az élete.” A bizalomteli elfogadással egy időben a bizalomteli kérést is szabad ám azért kimondani, még egy elszánt schönstattinak is! Kentenich atya szerint „így értjük meg Szent Ágostont, amikor e szavakban foglalja össze egész gondolkodásmódját: »Tedd, amit tudsz, és kolduld össze, amire képtelen vagy!«” (id. mű) És lám, máris **az Organikus Pedagógia másik küllőjénél** tartunk, a **bizalompedagógiánál**: nemcsak a neveltünkben bízunk, és nemcsak magunkban, hanem *tényleg* bízunk szerető Istenünkben.

Persze bízunk önmagunkban is, az önnevelésben a föntieket saját magunkra alkalmazva. Ha pedig nem látszunk éppen bizalomra méltónak, az **Organikus Pedagógia lélekmozgást követő küllője** szerint egy folyamat részeként láthatom a mostani állapotomat. Lehet, hogy most éppen csak ennyicskére vagyok képes, ilyen pislákoló a lelkesedésem, de voltam én már tüzebb is, meg leszek is! És azt is megkereshetem, engem mi mozgat most éppen? Szeretnék bekuckózni, önmagamba behúzódni, elbújni? Rendben, jogos érzések! Lehet, hogy most azonnal nem tudom megtenni, de a munkám *után* (mert ugye az a legfontosabb, hogy az Ő örömeivel törődjek), megígérem magamnak, az én saját örömömről is tenni fogok. Addig pedig újra ránézek, mi is az én személyes eszményem? A szívmengető belső tüzeckém, ami még a rossz állapotomnál is jobban mozgat engem? Na látjátok, máris itt az **eszménypedagógia!** Az elején említettem, hogy szívesen látjuk magunkat lelkes, mosolygós pedagógusnak stb. (kinek hogyan van megfogalmazva a személyes eszménye), és bizony lássuk is, ne csak tanítsuk!

Végére hagytam az **Organikus Pedagógia ötödik**, legfontosabb **küllőjét** (persze épp azért kerék, mert mindegyik a legfontosabb): a **kötődést**. Számomra nagyon szép és erőt adó, hogy a Szűzanya éppen *hozzám* kötődik, *engem* akar, *engem* hívott munkatársául. Föl is állok a billentyűzet mellől, megyek a háziszentélybe, hogy megköszönjem neki – gyertek ti is, rakjunk a tűzre, „hadd égjen a soha ki nem alvó tűz!”

Szűz Mária, Családunk Győzelmes Királynője

Hiába akarnánk frappáns és mutatós történetet mesélni a családi háziszentélyünk nevének kiválasztásával kapcsolatban, nem sikerülne. A „Szűz Mária, Családunk győzelmes Királynője” nevet valójában teljesen egyszerűen, könnyedén és egy pillanat alatt választottuk. Mondhatnánk úgy is, hogy váratlanul, csöndesen a Szűzanya súgta meg nekünk.

A Schönstatti Hírlevélben, év elején egy januári napon, a munkahelyemen olvastam azt a felhívást, miszerint a 2023-as évben, közösségeink képviselői szeretnének elmélyedni a Magyar Schönstatt Család küldetésében, és szeretnék megtalálni nemzeti közösségünk küldetését, amelynek folyamán keresik és meg kívánják fogalmazni az óbudavári szentélyünk „nevét”. Szerencsére éppen volt időm, hogy a munka mellett kicsit mással is foglalkozzak, így elgondolkodtam rajta, és kedvet kaptam ahhoz, hogy az otthoni szentélyünknek mi is valamilyen nevet válasszunk.

Ha komolyan vesszük azt, hogy valakinek vagy valaminek saját nevet adhatunk, az általában nem könnyű feladat. Következményekkel jár, és egyfajta

elköteleződést is kifejez. A névadás többnyire visszafordíthatatlan dolgot jelent. Úgy is mondhatnánk, hogy nevet adni valakinek komoly, nemes és szent dolog. „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1). Megfogalmazódott bennem a vágy, és szerettem volna méltó nevet találni kedves – addig névtelen – családi szentélyünknek. Vonzott a feladat, ugyanakkor átéreztem ennek a választásnak a „súlyát és nagyságát”. Emlékszem, hogy nyitott szívvel és egyszerűen kértem a Szűzanyát, hogy Ő segítsen nevet találni.

A munkahelyemen, az asztalom mellett a kedvenc képeim vannak feltűzve a falújságomra; pár közös családi fénykép, szentképek, bibliai idézetek stb. Nagyon szeretem és tiszteltem – többek között – Mindszenty József bíboros hercegprímás atyát. Tőle van kirakva az a szentkép, amikor áldását adja a Szent Anna réti kápolna megépítéséhez, és „Szűz Mária, Világ Győzelmes Királynője” oltalmába ajánlja azt. Egyik pillanatról a másikra, valamiért ránéztem a képre, és azt vettem észre, hogy a Szűzanya sugallja, hogy ezt a nevet válasszuk. Mivel nekünk (schönstatti családként is) a legfontosabb kincsünk a Családunk (a Világ előtt), így csak egy szót kellett kicserélni benne, a Világot Családra. Természetes dolog, hogy szülőkként elsők között családjunkért szeretnénk állandóan imádkozni, szüntelenül könyörögni, és tenni a jót, hogy ezáltal is gyarapíthassuk a kegyelmi tőkét. Így született a név: „Szűz Mária, Családunk Győzelmes Királynője” – Könyörögi Érettünk!

Nem vagyunk sem régi, sem profi schönstatti család, csupán pár éve járunk férjessel családcsoporthoz, és 2022-ben, tavaly nyáron jutottunk el először Óbudavárra, első résztvevős családnapi napokra, a négy lányunkkal együtt. Onnan úgy mentünk haza, hogy a budapesti otthonunkban mi is szeretnénk kialakítani egy kicsi háziszentélyt. Hamar kitaláltuk, hogy a nagyszobánkban hol lehetne egy schönstatti sarkot létrehozni, és pont Nagyboldogasszony napjára (2022. augusztus 15.) el is készült a háziszentélyünk. ☺

Családi életünkben a következő mérföldkő 2022. október 23. volt. Szeretetszövetséget kötöttünk Máriával Óbudaváron. Onnantól kezdve fokozottan „magunkon érezzük” a Szűzanya gondoskodó kegyelmét. A lehetetlen helyzetekben is többször megtapasztalhattuk a Szűzanya segítségét. Főleg tavaly volt rengeteg problémánk, de minden nehézségünk lépésről – lépésre megoldódott, és a problémáink végül eltűntek. Mindig a Szűzanya győzött! Talán ezért választotta nekünk a Szűzanya ezt a nevet? Mondanom sem kell, hogy mindezt érdemeinkre való tekintet nélkül kaptuk, és kapjuk azóta is folyamatosan...

.....
...váratlanul,
csöndesen a Szűzanya
súgta meg nekünk.
.....

Az otthon tüze – gyerek szemmel

„Ahol mi vagyunk, ott szikráknak kell pattogniuk, ott élet legyen, melegség, tűz.”

Ha ezt a mondatot olvasom, és a gyerekekkel kapcsolom össze – ha már róluk írok itt –, akaratlanul is a konyhánk, azon belül pedig a sütőnk jut eszembe. Nagyon szeretek sütni, a hétköznapokhoz és a hétvégehez is hozzátartozik, hogy valami sül itthon. Lelkesen készítem a péksüteményeket, nagyon szeretek kelt tésztával dolgozni. Lassan nyolcéves gyakorlatom van benne, és azt hiszem, ismerem már a nyers kalács és kifli között is a különbséget.

az, hogy a lassan nyolcéves nagyfiam már olyan lelkesen készíti a kiflit, hogy nekem már csak a tésztát kell bedagasztanom és kinyújtanom, a többit ő intézi.

Számomra megunhatatlan látvány, ahogy lelkesedik, ahogy élvezettel, szeretettel készíti a kifliket. Hajtogatja a tésztát, és aztán vacsorára boldogan eszi a még meleg péksüteményt. Azt hiszem, ebben a modern világban is fontos, hogy legyen egy hely a családban, ahol ténylegesen együtt tudunk lenni, ahol kapcsolatok alakulhatnak ki – erre pedig remek hely a konyha! A gyerek kezűgyessége, koncentrációja biztosan fejlődik, részt vesz a család életében, látja és tapasztalja az esetleges nehézségeket, és azok leküzdését is. Így válik a konyhánk a kapcsolódás élő helyévé, ahol mindannyiunknak van helye. Engedjük sütni, főzni a gyerekeket, nagyon meghálálják! És az együtt sütés hozza magával az életet és melegséget is.

Számomra megunhatatlan látvány, ahogy szeretettel készíti a kifliket.

Ezeknek a sütéseknek persze a gyerekek is elengedhetetlenül részesei. Eleinte csak az elfogyasztásban segítettek, de idővel azt vettem észre, hogy mindannyian szeretnek az elkészítés folyamatában is részt venni – ki-ki a maga vérmérséklete és kedve szerint. Így alakulhatott

Jelen lenni

Kedvenc angol nyelvű mémem az adventi időszakból az, amelyiken a karácsonyi tennivalók listáján a buy present át van javítva be present-re. Azaz légy jelen, ahelyett, hogy ajándékokat vásárolnál. Figyelj, próbáld kitalálni, hogy a másoknak mire van szüksége, a tárgyakon túl. Segítségünkre van ebben Gary Chapman által megfogalmazott öt szeretetnyelv. Legtöbbünknel erősen eltolódott a hangsúly az ajándékozás felé, pedig lehet, hogy érdemes végiggondolni azt, hogy egy felnőtt ismerős esetében a dicséret, a szíveségek vagy a minőségi idő is lehet a szeretet kifejezési módjai.

A jelenlétnek pedig van egy fontos komponense: meg kell állni. Ahogy az elektronoknak, úgy nekünk is vagy a helyzetünk meghatározható, vagy a sebességünk. Álljunk meg hát néhány pillanatra, hogy helyzetbe kerüljünk, jelen legyünk valahol. Álljunk meg szó szerint is, nézzünk körbe magunk körül, merevítsük ki az időt, és vizsgáljuk meg a körülöttünk lévő embereket, helyzetet, lelkületet.

Álljunk meg lélekben is, és vizsgáljuk meg a tennivalóink sorrendjét, gondoljuk újra a szeretet szemszögéből.

Nekünk, keresztényeknek a karácsony mindenképpen a Megváltó születéséről szól, nem a Föld túlsó felén gyártott ajándékokról, nem a díszes csomagolópapírokról, nem az étel-hal-mokról. Fogyasztásunk csökkentése a kulcsa a teremtett világ védelmének, és az út ahhoz, hogy az igazi Világosság a Világra jöhessen.

.....

...más emberek lelkében is lángra lobbantsuk az ott lévő kis szikrát...

.....

Ő a szikra, ami lángra lobbantja a szeretet tüzét. A mi dolgunk, hogy életben tartsuk ezt a tüzet, és más emberek lelkében is lángra lobbantsuk az ott lévő kis szikrát, nem pedig az, hogy tárgyakkal bástyázzuk körbe. Tüzet szítani pedig nem lehet futva. Meg kell állni, és nagy levegőt venni, hogy lehetünkkel fellobbantsuk.

Zajkás Péter

Pétert 10 évvel ezelőtt vitték a Szent Örzőangyalok az Örök Hazába. Egy hálaadó szentmisén ünnepeltünk együtt a Megérkezettekkel és az Ittmaradottakkal. Nagyon szép és felemelő volt ilyen sokan hálát adni Péterért és az elmúlt 10 évről! A következőkben kedves ismerőseink által papírra vetett gondolatokkal emlékezünk Péterre, mint aki bár testben elment – és hiányzik természetesen –, de önmagán túlmutató tetteivel, szavaival most is itt él közöttünk.

Ahogy mondtam, intellektusa és humora azért nemegyszer átcsillant a fáradtság fátylán is, de legnagyobb erővel mindez akkor ért, amikor felfedeztem az interneten a történeteit, novelláit. Ezek nagy része ma is olvasható a Felemelő blogon /<https://felemelo.blogspot.com/>, az egyiket viszont sehol sem találok, pedig emlékszem, hogy évekkkel ezelőtt olvastam, megpróbálom hát a lényegét rekonstruálni.

Péter lányával keres valamit egy nagy barkácsáruházban. Mennek erre-arra, de nem találják, mikor lánya azt mondja, ő úgy emlékszik, hogy látta, a boldogság mellett.

- Micsoda?
- Hát ott, ahol a boldogságot láttuk.
- A boldogságot?
- Igen!

Nahát – írja Péter –, egész életemben a boldogságot kerestem, s most kiderül, hogy az OBÍban árulják? Rögvest keressük meg! És mennek jobbra-balra, míg ki nem derül, hogy a kislány a baldachinra gondolt, azt értette boldogságnak, amit, ha nem is árulnak az áruházban, talán mégis meg lehet találni egy kislány szótévesztésében, a családban, a betegségben.

Klasszikus mondata, melyet sokszor idéztünk előadásainkban is: „Miért ne fogadnám el a szenvedést Isten kezéből, ha a sok jót is elfogadtam...”, „Egy dolgom van, belesimulni Isten tenyerébe, akaratába...” Köszönjük, hogy PÉLDA vagy számunkra, kedves Péter!

Péter anyagi türelemmel válaszolt a legbizarrabb, legprovokatívabb, legkényesebb kérdésekre is, sohasem lehetett kibillenteni a nyugalmából – miközben az ő válaszai mindig további izgalmas kérdéseket vetettek föl számomra, melyek egyre közelebb vittek ahhoz, hogy hitre jussak. Ha valaki, Péter igazi jel volt. Felkeltette az érdeklődést az iránt, amit ő képvisel, és minden tette mögött ott volt a szilárd meggyőződése, amiért mindig következetesen kiállt. Valójában egész lénye, viselkedése igazolta mély hitét. Egyetem végére megtértem...

Sok külföldi, akik munkát vállaltak Nigériában azonnal megszerették. Különleges vándorok jöttünk itt össze, és Péter fáradhatatlanul munkálkodott a szeretet és a tudás hálózatán, észrevette, szőtte a megtartó aranyszőnyeget. Péter saját verseivel, gitáros kísérettel tette személyessé ünnepléseinket, a nyitott és zártabb partikat.

Keveset beszélt az összejöveteleken, azonban akkor mindig érdemes volt rá figyelni – pár mondanójára a mai napig szó szerint emlékszem. Cicó ugyanígy volt akkor, amikor – még a Házaskör első évében – vendégül láttuk Pétert és Rozit egy vacsorára. Akkor mondta, hogy a keresztény nevelés nem jelenti automatikusan azt, hogy valaki hívőként is nő fel, mindenkinek meg kell küzdenie a saját hitéért. Ezt persze akkor még nem tudtuk, ma viszont a gyerekeink révén naponta kapunk emlékeztetőt Péter bölcs megfigyeléséről! Mostanában sokszor eszünkbe jut az a törekvése, hogy csak olyan tartalmú könyveket és filmeket akart olvasni és nézni, ami igazán értéket képvisel. A Házaskörben tudásunk szerint és imáinkkal támogattuk, amikor kiújult betegsége, ami végén az Úr magához szólította. Sokaknál itt ér véget a történet, nála szinte itt kezdődik. Már az érte mondott gyászmisén is érződött, hogy a hívek most nem hitük, reményük miatt vannak itt: bizonyosak abban, hogy Péter hova került. Halálát követően a Rozi által megosztott írásából derült ki számomra, milyen mély bölcsességgel, éleslátással élte hitét, életét, fogadta a kihívásokat (még a legvégsőt is).

Az utolsó képünk róla, ahogy az Ozsvári előadóban a terem közepére helyezett korsót tölti vízzel. Konkrétan és átvitt értelemben egyaránt. Fizikai kínlódás közepette sem adta fel a szándékát, hogy velünk legyen, gazdagítson minket. Életre szóló példa!

Örömeink

Schumicky Rozália Irén

Potaki Balázs

Frenyó Bálint

Mércz Kende András

Varga Anna Réka

Radnai Klári és Máté Barni

Oszvald Petra és Németh Lőrinc

Élet a vulkán peremén

„Hogy egy magasabb rendű korszak utat törjön... Ehhez sok felkészült, bátor emberre van szükség ... akik mégsem toppanhatnak elő a semmiből, és éppoly kevésé a mai civilizáció homokjából és posványából..."

Emberekre, akik megértették, hogy lehetnek elégedettek és állhatatosak csendben, magányosan, elszántan láthatatlan tevékenységükben; emberekre, akik belső indíttatásból minden dolgon azt keresik, ami azon legyőzendő; emberekre, akiknek éppannyira sajátjuk a derű, a türelem, az egyszerűség, a nagy hiúságok megvetése, mint a nagylelkűség a győzelemben s az elnézés a minden legyőzöttben meglévő apró hiúságokkal szemben; emberekre szigorú és szabad véleménnyel... , akik hozzászórtak a parancsnoksághoz és megbízhatóak is, de azonnal készek engedelmessé válni, ha kell; kockáztatni bátrabb emberekre, termékenyebb emberekre, sikeresebb emberekre!

Mert – higgyétek meg nekem! – annak titka, hogy a lét legnagyobb termékenységét és legnagyobb élvezetét elérjétek, ez: éljétek veszedelmesen! Építsétek városaitokat a Vezúv mellé!”

(Friedrich Wilhelm Nietzsche, Vidám tudomány, 4. Könyv)

Ezzel az idézettel kezdődik Dorothea Schlickmann nővér könyve, mely immár a harmadik, ami magyarul megjelenik Kentenich atya életéről. Meglepő választás, mégis úgy gondolom, nem véletlen. Bár Nietzsche nem arról híres, hogy keresztény alapokon állt, nagy gondolkodó volt, és Kentenich atya is számtalanszor idézett tőle. Ennek az idézetnek a végkövetkeztetése bár vitatható a mi nézőpontunkból, mégis remekül leírja annak az új embertípusnak a vázát, melynek kifermálására Kentenich atya is törekedett.

Könyvünk szerzője ezúttal kifejezetten alapítónk életének azokra az eseményeire összpontosít, amikor a helyzete emberileg teljesen kilátástalanná vált, Kentenich atya mégis hitt és bízott az Istenben, mert meg volt arról győződve, hogy ami vele történik, az benne van a TERV-ben. Mária oltalma alatt tudva magát újra meg újra vállalta a veszélyt. Hányszor kínáltak neki emberi kiskapukat! Ő nem élt velük. Életét újra meg újra teljesen az Isten kezébe helyezte gyermeki bizalommal. Volt bátorsága kockáztatni. És Mária

.....
Mária oltalma alatt
tudva magát újra meg
újra vállalta a veszélyt.
.....

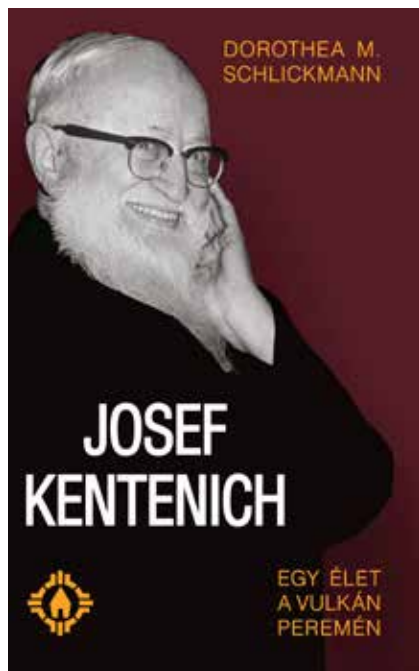
.....
...szenvedélyesen
munkálkodnak
a Szűzanyával együtt
a világ megújításán.
.....

anyai szívében otthon tudva magát az apátlanság fájdalma őt a legjobb apává érlelte. Az ifjúkori harcok megedzették lelkét mindenféle csúf kísértéssel szemben. A koncentrációs tábor borzalmai meggyőzték arról, hogy az embert egyetlen dolog mentheti meg a kárhozattól: a szeretet és a megbocsátás. A saját egyházától megtapasztalt üldöztetés még nagyobb szeretetre indította az Egyház iránt. A száműzetés éveiben az eltaszítottság és a megnemértettség fájdalma arra tette készséggé, hogy egyre mélyebben befogadjon és egyre mélyebben megértsen másokat. Azt hiszem, hogy nagyon szépen kitaposta az utat számunkra, és megmutatta, hogyan jöhet létre az az „új ember”, aki jó eszköz lesz az Isten kezében ahhoz, hogy a világ megváltásának műve folytatódhassék. Soha nem volt akkora szükségünk ilyen „új emberekre”, mint ma. Belülről irányított, Istenben bízó és beléje kapaszkodó emberekre, akik rendületlenül keresik az Isten rájuk vonatkozó tervét, és elkötelezetten, szenvedélyesen munkálkodnak a Szűzanyával együtt a világ megújításán.

Ha kezdedbe veszed ezt a könyvet, biztos, hogy nem fogod tudni letenni. De elolvasni nem elég! Újra meg újra érdemes beleolvasni. Amikor az ember nagyon elfárad vagy nehéz helyzetbe kerül, erőt tud meríteni belőle.

Olvassátok!

Schumickyné KT Ildikó

„Igen, vállalkozik a szabadságpedagógia kockázatára, teljesen mindegy, hogy mennyi csalódás származhat belőle. Ezzel kezdettől fogva számolnia kell. Szeretne valódi, szabad személyiségeket, önkéntes evezősöket – nem pedig gályarabokat – megnyerni Isten országának.” (Részlet a könyvből)

Vörcseszter

Az utóbbi években népszerűvé váltak az olyan genetikai vizsgálatok, amelyek során az érdeklődőknek vérminta alapján meg tudják mondani, hogy milyen arányban tartalmazzák a különböző nációkból eredő összetevőit. Ilyen módon könnyen kiderülhet, hogy egy őszittyia ostorpatogató honfitársunk javarészt nyugat-európai, kis részt balkáni, egy csipet román, és egy késhegynyi egyéb hozzávalót tartalmaz. Genetikailag.

A főzéssel sincs ez másképp. Ha valami sok hatásból, élményekből, nemzetek ízeinek és ízlelésének, terméseinek és ötleteinek, bőségének, olykor szűkösségének a kényszeréből fakad, az éppen az ételek előállításának öröme vagy nehézsége.

Messziről is érkeznek ötletek, nemcsak a szomszédból. Ma már a hazalátogató rokon vagy az interneten fellelhető receptes oldalak sokasága is szolgál ötletekkel, a vállalkozó kedvűek és nyitott szívvel szakácskodók legnagyobb örömére.

Az idehaza is megvásárolható savanykás-fűszeres szósz még a 19. század első felében, 1838-ban került a boltok polcaira, miután John Wheeley Lea és William Henry Perrins gyógy-

szeréspáros egy legenda szerint Bengálból hazatérő nemesember felkérésre alkotott meg egy indiai fűszerhasonmást.

Az először túlzottan nyers, erős ízű, malátaecetet, szardellát, tamarindszószt, fokhagymát, hagymát, melaszt, cukrot, sót és fűszereket tartalmazó szószt hosszú ideig hordókban érlelték, amíg lágyabbá, ízesebbé és könnyebben fogyaszthatóvá vált. Így lett a Lea&Perrins az egyik legismertebb szószgyártó a világon.

A magyar elnevezés valószínűleg a téves olvasata/kiejtése az angliai Worcestershire-ben található Worcester város nevének, amely a fent említett két úriember otthona volt.
(/'wɔstər(jə)r/ Vusztő-szósz...

Itthon leginkább a Bloody-Mary koktél ízesítőjeként terjedt el, de húsok, levesek, mártások fűszereként is használatos.

Wales-i melegszendvics (Welsh rarebit), 4 adag:

250 g reszelt cheddar sajtot egy nyers tojással, 1 dl barnasörrel, angol mustárral és két evőkanál Worcester (vusztő) szósszal, frissen őrölt borssal összekeverünk, és vastagra vágott kenyérszeletekre kenjük. Sütőben addig grillezzük, amíg a sajtos szósz olvadni, barnulni, hólyagosodni kezd. Ropogósra pirított baconnel, paradicsomchutney-val (ha nincs, ketchup is jó hozzá) és egy jó pohár sörrel kínáljuk. Nálunk a hosszú téli esték megunhatatlan vacsorája, gyerekek is nagyon szeretik, igaz, ők a legnagyobb sajnálatukra, sör nélkül kapják...

Forrás: kitchenriffs.com

Gyerekszój

Újszülött babámat szoptatom éppen. Ő a negyedik a sorban. Másfél éves bátyja jelzi, hogy tele van a pelenka, hároméves nővére pont segítséget kér a felöltözésben. Elgondolkozva megszólal öt éves elsőszülöttem:

– Anya, szerintem ne halj meg, mert Apa ezt nem bírná.

Juli egyik este mérges volt valami miatt, ennek igyekezett az esti imánál is hangot adni.

– Juli, te mit köszönsz a mai napból?
– Azt, hogy kakiltam!!!

Kisfiunk (3 éves) a szentmise után az étkezőasztalnál:

Vegyétek, és egyetek ebből mindnyájan, mert ez... ÉDESBURGONYA.

Ágoston egy szabadtéri edzőparkban már jó ideje gyöttri magát az egyik gépen, majd mikor kérdezem, hogy bírja-e még, lelkesen közli:
– Nem tudom megállítani az izmaim növekedését!!

Nagymama kérdezi: – Nektek van ilyen kedvenc játékokotok, mint Boribonnak a kék mackók?

Beki: – Nekem a Barbik az életem!

Domos: – Nekem a Napipi (nagyapája) az életem!

– Utálok főzni!! – borultam ki ma reggel – sajnálom rá az időt pazarolni!!

– Olyan finomakat szoktál főzni, úgy szeretjük! – szól hozzá a négyéves.

Könny szökik a szemembe, megölelem, megpuszilom:

– Köszönöm a biztatást, Édesem, pont erre volt szükségem!

– Ja, én ezt Anyának mondtam, nem neked.

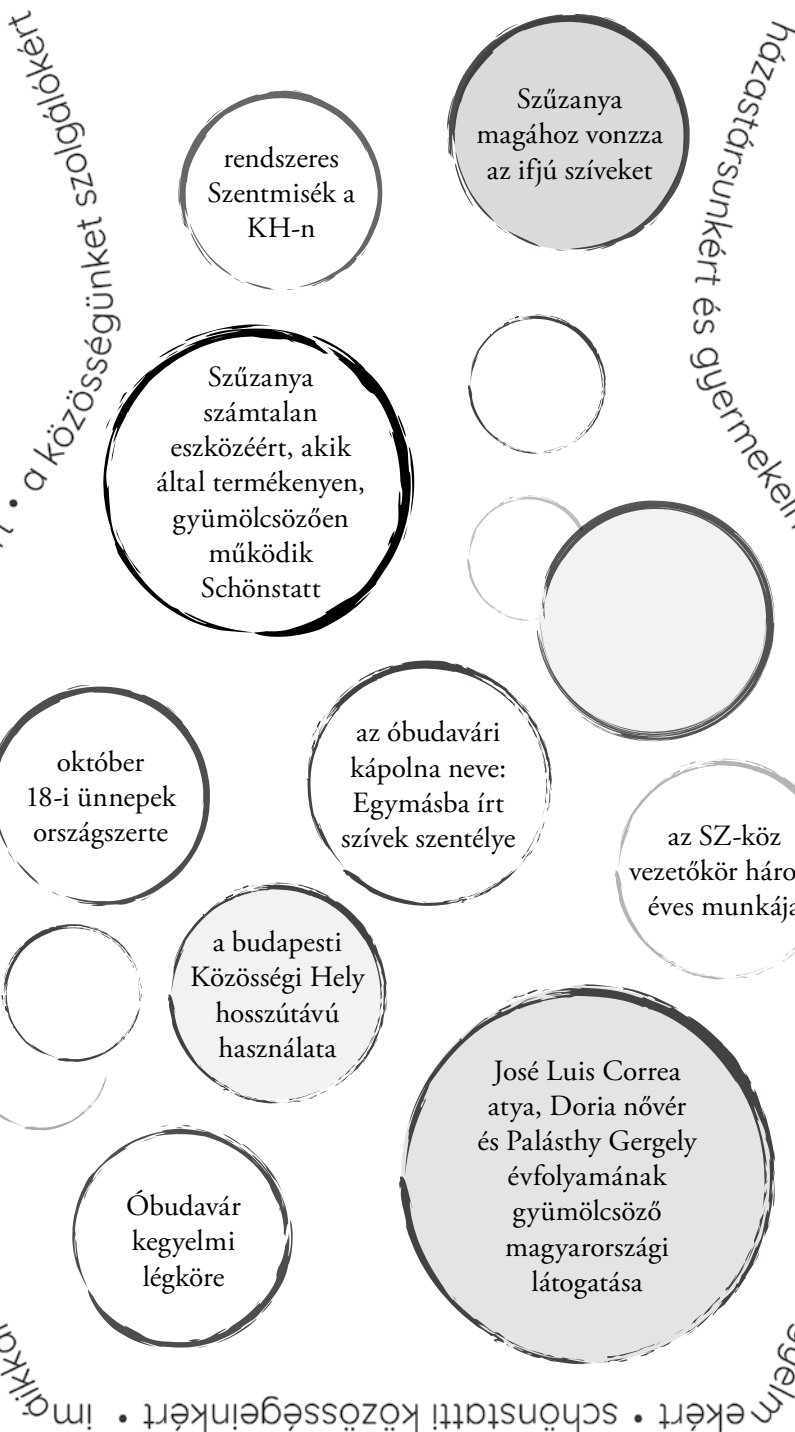

Fülöp: – Anya, mit beszéltél az óvónénivel?

Anya: – Hogy hétfőn szülői értekezlet lesz az oviban.

Fülöp: – Jó, kedden meg nagyfiú értekezlet, szombaton pedig baba értekezlet.

HÁLA • HÁLA • VAN BORUNK • HÁLA • HÁLA

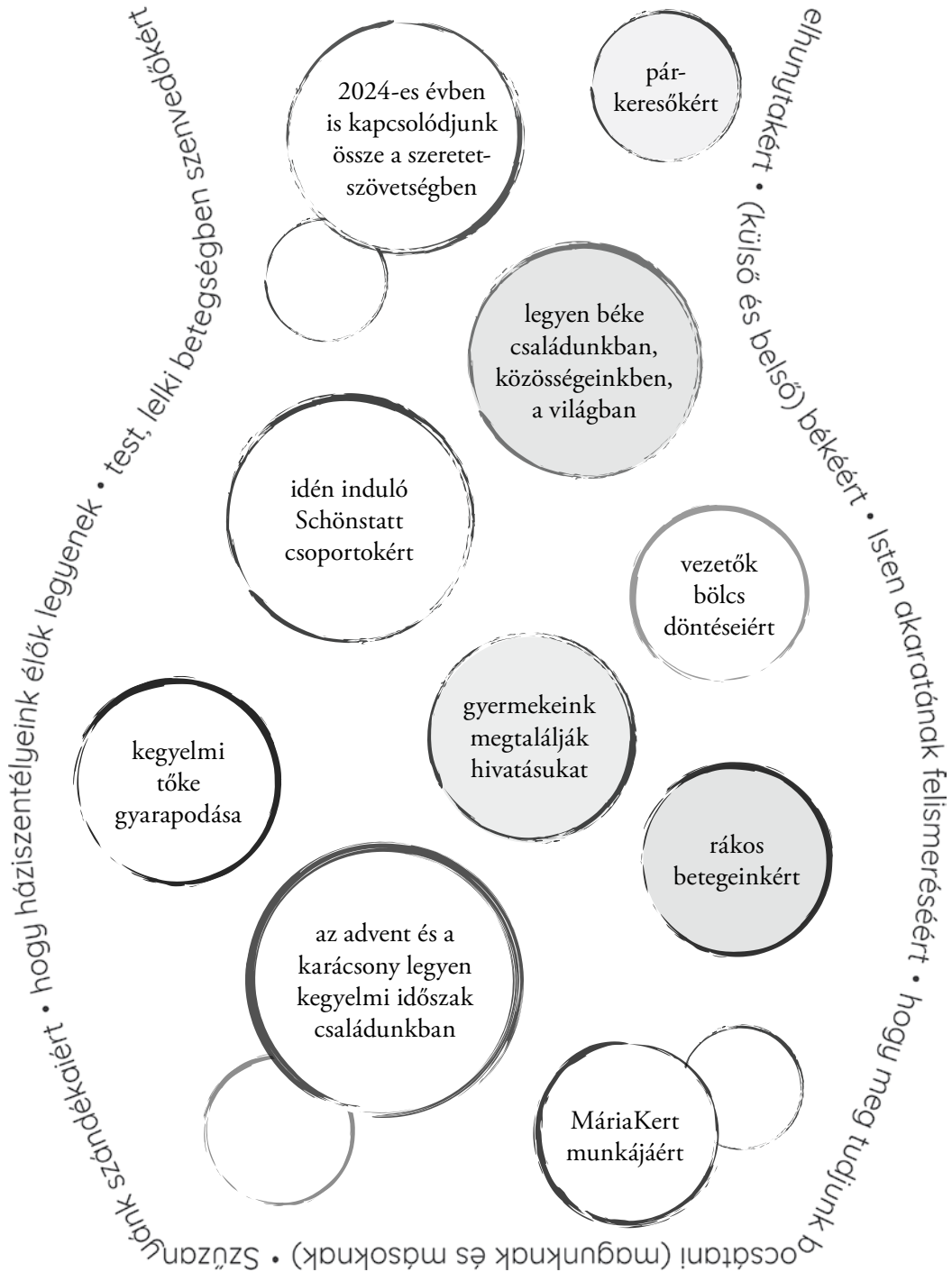

Ez a lap kivágható.

Van borunk!

KÉRÉS • KÉRÉS • NINCS BORUNK • KÉRÉS • KÉRÉS

Óbudavári hírek

A nyári szezont épphogy lezártuk, máris kedves vendégek érkeztek a Regnum Marianum közösségből. A Keddiek másodszer tartották nálunk táborukat. Nagyon jó volt látni a közösségi utat immár több mint 40 éve együtt járó ősz hajú csapat összetartó szeretetét. Egyik este a Schönstatt Családról is hallgattak egy rövid bemutatót. Öröm, amikor két máriás közösség félszavakból is megérti egymást.

Utánuk néhány évtizeddel fiatalabb csapat érkezett melegváltásban: szeptember második hétvégéjén került megrendezésre az IT. A szervező csapat lelkes invitálásának hála körülbelül 100 fő vehetett részt a tartalmas programokon. A konyhai önkéntes szolgálatban felbukkant Tóth Zoli – örökös tábori szakács – mellett szeretett Horváth Imrén is, hogy régi-új lendületével szolgálja az ifjúság testi jóllétét.

Kisebb létszámmal, de lelkesen tartotta egynapos találkozóját a Családakadémia szeptember 16-án.

Szép egyetértésben fért el az 5. szövetségi évfolyam a Portréninges lányokkal a rá következő hétvégén. Lelkesítő volt José Luis chilei Schönstatt-anya jelenléte, aki szabadsága

alatt is gondoskodott róla, hogy mind az ötödikesekben, mind a lányokban újra lángra lobbanjon az esetleg szunnyadó apostoli lelkület.

Szeptember a vendégeskedés hónapja volt: a ceglédi Szent Kereszt Iskola 4. osztályos diákjai hagyományosan Óbudaváron tartják néhány napos erdei iskolájukat. Nagyon cukik voltak a gyerekek, ahogy örültek, mennyivel jobb itt a „menza”, hiszen önállóan merhettek maguknak a szeretettel elkészített ebédből, segíthettek az ebédlőt rendben tartani, és minden reggelinél volt egy kis édesség is, hogy legyen energiájuk a változatos programokhoz. Energia volt bőven, amit a szabadban ki is

éltek a gyerekek, hiszen a pedagógusok bölcsességének hála a telefonok a kosarakban összegyűjtve élvezték a pihenést, nem terelték el a lurkók figyelmét a teremtett világ adta lehetőségektől. Este a telók persze kaptak egy kis simogatást, hogy az otthon hívást váró szülők is megnyugodjanak. Mindenkinek jót tett az Óbudaváron megtapasztalható csönd és nyugalom, mi pedig örültünk a gyerekek jókedvének.

Különleges alkalom volt, hogy a 3. szövetségi évfolyam olyan találkozót tartott a hónap utolsó napján, ahol a leszármazottak is együtt ünnepeltek a közösség sokéves fennállását. A szép, nyári napon nagymamák,

.....
...újra lángra lobbanjon
az esetleg szunnyadó
apostoli lelkület.
.....

nagypapák, középkorúak, fiatalok, gyerekek, apróságok vidám hangja töltötte be a kápolna környékét a Kentenich kis-egyetemisták öröme-re, akik szintén ezen a napon ültek be az élet iskolapadjába, hogy alapítónk gondolatait ízlelgetve keressenek válaszokat korunk kérdéseire.

Imádkozzunk az október 1-jén alakult új vezetőségért, hogy meghallja Isten halk hangját, és a Szentlélek vezetésére hagyatkozva dolgozzon együtt a Schönstatt Családjáért!

Az apostoli kör mindig október első hétvégéjén találkozik Óbudaváron, most is így történt 40 fő részvételével. Az ő hétvégéjüket a SchönStart napok követték, ahova el tudtak jönni olyan családok, akik lemaradtak a nyár első résztvevős családnapijairól.

A szövetség napjának megünneplése régi szokás volt itt Óbudaváron, még az erdei szentélynél és a nagyházban imádkoztak az elöttünk járók, hogy legyen már végre schönstatti szentély Magyarországon is. Szeretnénk újraéleszteni ezt a hagyományt: az első alkalom éppen az alapítás dátumára, október 18-ára esett. Szép volt együtt imádkozni az immár nagykorú szentélyben olyanokkal, akik az építő nemzedékhez tartoznak, és örültünk a fiatalabb résztvevőknek is. Sok mindenért él a hála bennünk. Milyen szép, hogy

például a soproni régió is ekkor tartotta Harkán a szövetség-napi imádságát. Bizonyára sokan máshol is megemlékeztek az alapítás 109. évfordulójáról: összefonódunk a szeretetszövetségben!

A Schönstatt Család zsinata zajlott október 20–23. között. Nemzeti ünnepünkön egy frissen alakult győri csoport is vendégeskedett nálunk, mindenki örült a jövő nemzedék ittlétének.

Közben elkészült a missziós kereszthez vezető lépcső is, és az új épület belső vakolása, villanszerelése is zajlik.

Az a jó egy kis létszámú csoportban, hogy konyhás kollégáink jobban ki tudnak bontakozni főzés közben, hiszen az első szövetségi évfolyamot ellátni olyan, mint egy nagyobacska családra főzni. Van idő macerásabb menüt elkészíteni, és az aprólékos odafigyelésre is jut energia, amire zsúfoltabb hétvégéken nincs lehetőség.

Óbudavár őszi színekbe öltözött, a levendula másodvirágzását éli Csaba missziós keresztje körül, a dúsan ragyogó krizantémok meghajolnak kedves halottaink emléke előtt, akik hitünk szerint – ha kérjük őket – most még inkább támogatnak minket, mint földi életükben.

Kedves Schönstatt Család!

Szeretnénk köszönetet mondani az eddig összegyűlt adományokért. Ez tette lehetővé, hogy

- jelentős támogatást tudjunk adni a családnapokon való részvételre mindenkinek, aki kérte (erre különösen nagy szükség volt a külső helyszíneken)
- el tudjuk készíteni a Mária-kert korlátját és új lépcsőjét
- kiegészítjük a kultúr-felújítás pályázati forrását, így elkészült a vizesblokk és a kiegészítő fűtés
- megcsináltassuk az új szállásépület közfalait és belső vakolását
- lecseréljük a 410–411-es szobák bútorzatát.

Továbbra is számítunk a támogatásaitokra, mert bár folyamatosan keressük a pályázati lehetőségeket, az új szállásépület befejezéséhez, a központ szennyvízkezelésének a megoldásához és a Mária-kert építésének folytatásához egészen biztos szükség lesz a Schönstatt Család további áldozatvállalására.

Ha valaki egy cégen keresztül szeretne adományt adni, akkor természetesen a társasági adó alanyai részére igazolást küldünk az adományról.

Szabó Bálint és Anna

Családakadémiát végzett házaspárok találkozója

Szeptember 16-án, Óbudaváron tartottuk a Családakadémiát végzett házaspárok találkozóját. Célunk az volt, hogy a párok számára lehetőséget biztosítsunk a lelki töltődésre, eszmecsereire és útkeresésre.

Kezdeként – kihasználva a jó időt – a szabadban ünnepeltünk szentmisét József atyával. Ezután a 10. évfolyamban végzett Dan-csok Tamás és Edina: *Az öröm útja* című előadását hallgattuk meg. Délután lehetőség nyílt kötetlen beszélgetésre. Többek között szó esett az eddigi tapasztalatokról és a jövőbeni tervekről, feladatokról is. A jó hangulatú nap végén a résztvevők abban a reményben búcsúztak, hogy a jövőben évente lehetőség lesz hasonló eseményre, melynek időpontját már most kitűztük: 2024. szeptember 21-én, szombaton, Óbudaváron találkozunk! Szeretettel várunk minden Családakadémiát végzett házaspárt!

SchönSTART

Amikor a Schönstart hétvégére készültünk, nagy kíváncsiság volt bennünk, de egy kicsi aggodalom is, hogy egy zárt rendszerrel, kicsit szigorú emberekkel fogunk találkozni. Ehhez képest nagy szeretetet és nyitottságot tapasztaltunk. Olyasfajta szeretetet, amit az Istennel átitatott emberek sugároznak a kvázi idegenek felé. Hamar éreztük, hogy nem is vagyunk már idegenek. Az egyik előadó beszélt is arról, hogy az otthonunk légköre, sugárzása evangelizál (nem feltétlenül kellene tanító szavak). Az, amik mi vagyunk, a lényünk otthonossága is evangelizál. Legalábbis így hatott rám is a vendéglátóink, előadóink emberi jelenléte. Gyermekeink nagyon jól érezték magukat, és a házastársi kapcsolatunknak is sok erőt adtak ezek a napok, de erről Ági mesél:

.....
...a közös pontunk Isten,
és nem a közös hobbi.
.....

Az intenzív kisgyermekes időszak nálunk lassan lezárul. Mártonnal rendszeresen figyeltünk arra, hogy megtartsuk egymás iránti érzékenységünket, az utóbbi időben mégis volt bennem valami hiány. Az járt a fejemben, hogy talán egy közös hobbi előrelendít majd minket. Aztán jött ez a hétvége. Nem tudtam, mit várjak tőle. Öröm volt látni a házaspárok sokszínűségét. A hétvége után megnyugodtam. Azt éreztem, hogy a közös pontunk Isten, és nem a közös hobbi. Ami nemcsak a jelenhez ad lendületet, hanem a jövőnkhez is. Bármennyire is jó együtt túrázni, az igazi összetartó erő Benne van. Ezt segítettek megtalálni az egymás mellett meghallgatott előadások, a páros beszélgetések, a lelassulás. Köszönjük, hogy eljuthattunk Óbudavárra!

Doria nővér, Kentenich atya kutatója a szabadságról

Különleges ajándéknak éltük meg, hogy Dorothea M. Schlickmann schönstatti nővér, Kentenich atya életének és tanításának szakértője és kutatója – akinek több könyve is megjelent magyarul (Rejtett évek, Őszi viharok) – Budapestre látogatott. A 2. Organikus Pedagógia Konferencián nagy sikerű előadást tartott *A Kentenich-pedagógia sarokpontjai – válasz jelenünk kihívásaira* címmel. Előadásában bemutatta, hogy „a mai ember nagy szabadsággal rendelkezik, de nem igazán tud vele élni. Nem mindegy, miként értelmezzük: szabadság valamitől, vagy szabadság valamire. Az előbbi a felelősségtől való szabadulást, az utóbbi annak felvállalását jelenti. A modern »nevelésben« az előbbi, a mindentől szabaddá válás eszméje uralkodik, miközben az utóbbi a valódi szabadság, melynek útján a belső iránytű kalauzolja az embert.”

Másnap délután schönstatti körben Budapesten, a Közösségi Helyen hallgathattuk meg gondolatait. Ekkor „*A belső szabadságról*” tartott előadást. Doria nővér energiával telve, fáradhatatlanul beszélt, közel hozta hozzánk

.....
...az embereket a
külső és a belső
szabadságra vezesse.
.....

Kentenich atya tanítását. Szép volt megtapasztalni, hogy fiatalok, házaspárok milyen nagy számban jöttek, és vettek részt ezen a rendkívüli előadáson, hiszen bár könyvei révén már ismerhettük meg a kutatási eredményeit, élő előadása még közelebb hozta alapítónk személyiségét. Humorral, nagyszerű életpéldákkal, mély kentenichi gondolatokkal tarkított beszéde felvillantott egy kis szeletet Kentenich atya sokrétű és szerteágazó, szabadságról szóló tanításából. A német nyelvű előadást Szabó Jakab profi módon ültette át magyar nyelvre. „Kentenich atya egyik legfontosabb küldetése az volt, hogy az embereket a külső és a belső szabadságra vezesse. A külső szabadság helyes megélésének forrása a belső szabadság, a szív szabadsága... Az ember akkor érzi magát bensőleg szabadnak, ha úgy érzi, hogy szeretik, és ha a szellemi, testi és lelki erőforrásai egyensúlyban, harmóniában vannak. Ez pedig úgy valósulhat meg, ha az ember cselekedeteit, döntéseit egy nagy és állandó cél, a személyes eszmény vezérli, ami segít túllépni aktuális szükségletein. Így a »környezet diktatúrájától« is függetlenné, szabadabbá válhat...”

Ahogy már oly sokszor megtapasztaltuk egy-egy márianővérrel való személyes találkozásor, mosolygós, vidám, Kentenich atya személyiségét tükröző személyt ismerhetünk meg Doria nővérben.

KH-sztori

Csodák sorozatát szeretném itt összeszedni. Azokat a megtapasztalásokat, amelyeknek a magunk igyekezete, hűsége valamelyest megágyazott, de a csoda mindig nagyobb, szebb, teljesebb volt, mint ahogy remélni mertük.

Közösségi Hely

Az első Közösségi Helyért (KH) a 2011-es Ifjúsági Találkozón hirdettünk június végéig tartó imakilencedet. Víziónk ez volt: *„Szeretnénk otthont kapni és otthont teremteni. Nem pusztán a magunk számára. Szeretnénk, ha a Szűzanya a fővárosba is beköltözne.”* Az azóta már mintegy szokásosnak mondható csoda pár nappal Tilmann atya aranymiséje előtt történt meg: egy nagyvonalú felajánlásnak köszönhetően egy kis budai lakást bérelve talált otthonra a schönstatti ifjúság. A kis lakást megtöltöttük étellel: imával, csoportalkalmakkal, szentmisékkal, hittannal, hajnali imákkal, társasjátékozással, közös ebédekkel. Lassan kezdtük kinőni a helyet. A szerződésünk lejártát követően újabb csodakeresésbe kezdtünk.

Újabb kis lakásban reménykedtünk, ehelyett a ciszterek használaton kívüli, régi rendházának földszintjét kaptuk meg. Az ajándék mértékének megfelelően a feladat is jóval nagyobb volt. Ahhoz, hogy használhassuk, sok javításra, felújításra, sok önkéntes munkára és szakmai segítségre volt szükség. 2016 szeptemberében azonban már a fűthető házban adhatott hálát az ifjúság az új kezdetért. A nagyobb KH új lehetőségeit hamar elkezdte kiaknázni nemcsak az ifjúság, hanem a budapesti családok, családcsoportok is. Különösen szép közös ünnep volt, amikor 2019. decemberében közel százan együtt ünnepeltük a Schönstatt-Reginaberg-i schönstatt-szentély oltárának megérkezését. 46 éven keresztül ezen oltár előtt gyűlt össze a Schönstatti Nők által fenntartott idősothton közössége. Ez a kegyelmi áramlat itt, Budapesten folytatódhat!

A Villányi úti KH-val kapcsolatban régóta reméljük, hogy az valamilyen módon a leendő budapesti szentélyünk felé vezető út egy fontos állomása. Szerettük volna a házat és környezetét tovább fejleszteni, ehhez lehetőség szerint hosszabb távú bérleti szerződést kötni a Ciszterci Renddel. Azonban

.....
Ez a kegyelmi
áramlat itt,
Budapesten
folytatódhat.
.....

az ezzel kapcsolatos tárgyalások már 2016-óta szinte folyamatosan zajlanak ugyan, eredményre alig vezettek. Hűségünk újabb próbája volt, hogy Gert-rúd Mária nővér számára egy felújított lakrészt hozzunk létre. Ebben a munkában mind az ifjúság, mind a családok erejükön felül vállaltak áldozatokat, míg 2023 januárjában végre elkészült a lakrész.

A Ciszterci Renddel való tárgyalások Csermák Péter atya diszpozíciójának köszönhetően indultak be újra. Mind a körvonalazódó pasztorális együttműködés a Szent Imre Plébániával, mind pedig Péter atya vezetői jelenléte a Fiúmozgalomban jele volt annak, hogy újabb növekedés küszöbén állunk. Az újabb csoda ismét a Gondviselő Isten humorérzékéről tanúskodik. Bár minden egyeztetés, tárgyalás, szerződés-igazítás már a nyár során lezajlott, a várt aláírások hajszálpontosan október 18-án, a szövetség napján kerültek csak rá az 50 évre szóló, ingyenes használatbavételi szerződésre. Szép volt a KH-n szentmisével ünnepelni ezt az újabb új kezdetet!

Utólag egészen világos, hogy minden döccenés váltóállítás volt. Egyre közelebb engedhetjük magunkhoz a gondolatot, hogy a Szűzanyának is fontos, hogy legyen egy otthonunk, központunk Budapesten!

Hála az SZ-köznek

Az elmúlt három évben szolgáló vezető kör első találkozója alkalmával közös eszményt keresett, amelyet az ESZKÖZ fogalmában talált meg: vágyuk és céljuk a Mennyei Atya és a Szűzanya eszközeiként szolgálni a közösséget, az életet. Vezetőjüknek Kentenich atyát kérték fel.

Gertrud-Mária nővér a kapocs a nemzetközi Schönstatt közösséggel. Ő segít nekünk felfedezni, milyen irányba kell fejlődünk, növekednünk a schönstatti lelkiségben. Nagyon figyel arra, ahogy annak idején Tilmann atya is, hogy a magyar lelkület és eredetiség erősödjön és kibontakozzon.

Török Péter és Orsi imádságos háttérrel kísérik az egész Schönstatt Család alakulását. Köszönjük a rengeteg munkát, szervezést, összefogást. Rengeteg emberrel kell kapcsolatot tartani és ápolni, utazni, folyamatokat érzékelni. Végiggondolni, egyeztetni, kérni, elengedni, kitartani, újrakezdeni, megírni, kérni, elfogadni, kételkedni, bízni, hinni, továbbmenni...

Rajta László és Andi a családnapok szervezésében és az előadók felkérésében dolgozott.

Köszönjük
az SZ-köz
munkáját,
hordozzuk
imáinkban
a MáriaKertet.

Szabó Bálint és Anna speciális helyzetben kell, hogy egyensúlyt találjanak: óbudavári lakosként Anna figyelmes, érzékeny szeretettel intézményvezetőként, Bálint nyugodt, teherbíró, bölcs gondnokként is jelen vannak a képzőházban, ugyanakkor önkéntes munkában ők szervezik a családnapok előadói és házigazda csapatát. Köszönjük nekik a sok áldozatot is, amelyet az állandó jelenlét és rendelkezésre állás követel!

Bodó Marci és Rita az elmúlt három évben a kiadványokat és a fordításokat koordinálták. A családnapos füzet, a naptár, a hírlevél és egyéb kiadványok létrejöttén fáradoztak, összefogva az önkéntes munkában dolgozó csapatot. Különleges diplomáciai érzék kell hozzá.

Reményi Laci és Judit a Schönstatt Apostolok vezetői munkája mellett az SZ-köz körben a régiókért és családcsoportok gondozásáért voltak felelősek.

Ther Tamás és Zsuzsi vállalták a budapesti Közösségi Hely szolgálatát, az ott élő ifjúsági közösségek összefogását, és ezen felül Tamás a fiúmozgalom felelős kísérését. Emberi erőlködéseinket is felhasználva és kiegészítve egy-két csodával, sikerült a Schönstattból egy szentélybútort kapni és a KH-n elhelyezni, a KH egy részét felújítani, és azt 50 évre tartós használatba kapni.

Az új vezető kör, a MáriaKert

Szentélyünk karizmájának keresése – Zsinati beszámoló

Az idei zsinaton nem jelmondatot, hanem az óbudavári központunk és szentélyünk nevét kerestük. Kápolnánk alapkövét lassan húsz évvel ezelőtt: 2004. július 3-án tettük le. Most elérkezett az idő, hogy a már régóta működő karizmát nevének nevezzük.

A szombati napon körbejártuk a kápolnánk és az óbudavári képzőközpont megszületésének gyökereit, hajtásait és gyümölcseit, a belőlük fakadó élet sokszínűségét. Volt szó a Szentély lelki és fizikai építésének kezdeteiről, Kentenich atyával való kapcsolatáról, a Házaspárok útjáról, a házasság szentsége és az Eucharisztia egységéről, a magyarok sajátos karakteréről, arról, hogy a magyar schönstatti közösség egy család háziszentélyéből, és azon keresztül legalább 100 család háziszentélyéből nőtt ki. Ezután a közösségek képviselői számoltak be arról, hogy a rájuk bízottak mit üzentek a zsinatra: ők mit kaptak a kápolnától, milyen küldtetést éreznek kibontakozni a szentélyből.

A vasárnap már a kiemelkedő értékek megfogalmazásával és csoportosításával telt, ilyenek voltak többek között a következők: Szent Család, önatadás és befogadás, nagyszívűség, Mária otthona, eleven élet, szívközösség, egymásra találás, egység, élő háziszentélyek hálózata, Mária-kert, Ablak a Mennyszigagra, sursum corda...

A zsinat alatt érezhető volt a Szentlélek jelenléte és egységformáló ereje. Csodának éltük meg, ahogyan „forradalmi hevületben” megszületett október 23-án óbudavári nemzeti szentélyünk neve és küldetése: **EGYMÁSBA ÍRT SZÍVEK SZENTÉLYE!**

Öröm-szikrák

Lassan elég lenne csak a sorszámát hírül adnunk az Organikus Pedagógiai Konferenciának... ha nem lett volna annyira különlegesen örömteli az idén ősszel októberben az Apor Vilmos Katolikus Főiskola budapesti campusán „Új bort új tömlőbe” címmel megrendezett esemény! Nemcsak örömmel volt tele, hanem résztvevővel is: szó szerint túlcsoordult a kétszázötven fős nagyterem. Az előadásokat is „jól megrázott, tömött, túlcsoorduló” mértékkel mérték, mind számban, mind mélységben. Nekünk – hiszen akár azt is kiírhattunk volna, hogy „schönstatti találkozó” – különleges csemege volt Dr. M. Doria Schlickmann schönstatti nővér előadása *A Kentenich-pedagógia sarokpontjai – válasz jelenünk kihívásaira* címmel. (Ezt az Organikus Pedagógia honlapján tudjuk visszanézni, illetve a nővér másnap a KH-n tartott előadását az október 28-i Schönstatti Hírlevélben található linken. Ugye mindnyájan föl vagyunk már iratkozva rá? Aki még nem, a <https://schoenstatt.hu/mailman/listinfo/hirlevel> címen hamar tegye meg!)

Örvendezzünk, hogy Kentenich atya pedagógiai tanításának tüze egyre terjed a schönstatti családunkon belül és kívül, apostoli utakon is!

*„Ahol mi vagyunk,
ott szikráknak kell
pattogniuk, ott élet legyen,
melegség, tűz.” (J. K.)*

Nemcsak elmúlt, hanem jövőre hírek is megörvendeztetnek minket: küszöbön áll az Organikus Pedagógia Szakirányú Továbbképzés következő évfolyamára való jelentkezés! Aki szeretne („nem kell, csak lehet...”) 2024. január 10-ig még megteheti. További információt a következő oldalon találtok. Gyertek, melegedjete!

2 FÉLÉV,
LEVELEZŐ,
FELNŐTTKÉPZÉS
ÖNKÖLTSÉG:
120 000 FT/FÉLÉV
JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ:
2024. JANUÁR 10.
SZEREZHETŐ KREDITEK SZÁMA:
120 KREDIT

ORGANIKUS PEDAGÓGIA

SZAKIRÁNYÚ TOVÁBBKÉPZÉS

Szakvezető: Uzsálné Pécsi Rita PhD neveléskutató

Keresztény értékrendű, érzelmi intelligenciára alapozó (de világnézeti szempontból semleges környezetben is hatékony) pedagógiai szemléletmód

Képzési helyszín:

- Apor Vilmos Katolikus Főiskola
1201 Budapest, Török Flóris u. 227-229.

A képzés keretében, februárban indul az oktatás csak szombati napokat érint, félévenként 6 alkalommal.

**ALAKÍTSUK ÁT A MAGYAR PEDAGÓGIAI KÖZGONDOLKODÁST
A CSALÁDJAINKBAN ÉS AZ INTÉZMÉNYEINKBEN!**

Miért hatékony?

- korszerű, de nem korhoz ragadt;
- profetikus és zseniálisan egyszerű;
- tapasztalatokon nyugszik és a legmodernebb kutatások eredményét ötvözi;
- szóhoz jutnak a nagy nevelők, a szentek és a Lélek egyaránt;
- szemléletmódot nyújt, az újkori élet új problémáira válaszol;
- az emberben lévő eredeti személyiséget formálja ki;
- hosszú távú nevelési célokat valósít meg, mégis itt és most elérhető eszköztárat kínál.

Kinek ajánljuk? Mindazoknak, akik szeretnék...

- a rájuk bízottak érzelmi intelligenciáját fejleszteni;
- J. Kantenich pedagógiai rendszerét — egy keresztény szellemiségű nevelést — a gyakorlatban alkalmazni;
- a személyiséget az életkorral járó belső mozgásokra támaszkodva fejleszteni;
- a művészeti hatásmechanizmusokat a személyiség és a közösség fejlesztésében alkalmazni;
- szakmai programok, tananyagok és eljárások organikus szemléletű, érzelmi intelligencia központú továbbfejlesztését a saját szakterületükön mentorálni.

BŐVEBB INFORMÁCIÓ ÉS JELENTKEZÉS:
[HTTP://AVKF.HU/INDEX.PHP/KEPZESEK/SZAKIRAN](http://avkf.hu/index.php/kepzesek/szakiran)
YU-TOVABBKEPZES/ORGANIKUS PEDAGOGIA
SZAKIRANYU TOVABBKEPZESI SZAK.

Ne a sötétet vigyük ki, hanem a fényt hozzuk be

Bizonyára mindenki megfigyelte már, hogy ha egy olyan szobából, ahol ég a villany, egy sötét szobába lép át, akkor nem a fényes szoba fog besötétedni, hanem a sötét – a beszűrődő fény miatt – kivilágosodni. Legalább annyira, hogy lássunk valamit. Megfigyelhetjük, hogy a fény utat tör a sötétbe, s azzal, hogy beengedjük, automatikusan kiszorítja azt.

A mindennapi élet, a napi események, a rossz hírek, nehézségek, a bizonytalanság, ugyanakkor a kritika, a pletyka, a kibeszélés bizony elsötétítheti, megszomoríthatja, elkedvetlenítheti a szívünket, és elrabolhatja a reményt, a fényt. Nem mindegy tehát, hogy hogyan, miként lépünk ki az utcára reggel. Fel vagyunk-e vértézve a fény és a sötétség harcára, melynek eszközei lehetünk?

Reinhard Bonnke (XX. századi német amerikai evangelista) így ír a Fényről: „A Biblia vet fényt az életre; nincsen és soha nem is volt még egy ilyen könyv, és még egy ilyen személy. A Biblia nélkül az élet egy rejtély. Ez a könyv az emberi civilizációs folyamat leghatalmasabb elősegítője és ösztönzője.”

A Bibliában az emberi szív, illetve az emberiség egész történelme a fény és a sötét közti folytonos harcként jelenik meg. Az életben a célunk az, hogy ne a sötétet vigyük ki, hanem a fényt hozzuk be. Vagyis a Biblia szavaival szólva ne hagyjuk, hogy a rossz legyőzzön minket, mi győzzük le a rosszat jóval. (Róm 12–21.)

Ezek megvalósításához nap mint nap szükséges magunkra öltetni az **igazság övét** (a Biblia, a keresztény alaptanítások ismerete), a **megigazulás vértjét** (rendszeres gyónás, szentségek vétele), a **békesség saruját** (megbocsátás, konszenzus), a **hit pajzsát** (ragaszkodunk mindenhez, amit Isten megígért), az **üdvösség sisakját** (tudatosítjuk, hogy Isten már megváltott minket) és **Isten szavának kardját** (Biblia tanulmányozása).

A mindennapi életben ezek a magasztos gondolatok többek között a következőkkel válthatók „aprópénzre”:

Komátál a plébániai újszülött családjának nagyon jól jön, amikor a kezdeti időszakban az anyukának (különösen, ha testvérek is vannak) nem feltétlenül a főzés az elsődleges. Nagyon jó tapasztalataink vannak ezzel kapcsolatban a Rózsafüzér Királynéja

Plébánián, ahol egy felelős anyuka számon tartja a szükségét, s koordinálja a segítség megvalósulását.

A közlekedésben, különösen, ha sofőrként veszünk abban részt, nem „anyázunk” egy-egy váratlan vagy bosszantó helyzet során. Megőrizzük a nyugalmságunkat, előzékenységet mutatunk, és még a velünk utazó gyerekeinket is taníthatjuk ezáltal.

Irgalmat gyakorlunk olyan – a közösségünkben velünk együtt levő – emberekkel szemben, akiket amúgy nem kedvelünk, s akikkel a munkahelyünkön vagy más környezetben egyáltalán nem kerülnénk kapcsolatba, illetve tudatosan kerülnénk őket. Közösségünkben viszont megszólítjuk őket, érdeklődünk irántuk, segítünk nekik.

Missziót végzünk a környezetünkben, pl. az adventi időszakban

betlehemezünk a szomszédoknak. A látogatással s a kis műsorral örömet hozunk nekik, enyhítjük magányukat, elesettségüket.

Tudatosan dönthetünk úgy munkahelyünkön, hogy a pletykákban, intrikákban nem veszünk részt, megvédjük azt, akit támadnak, kiállunk a kollegánk mellett. Esetleg elbeszélgetünk vele, hogy bizonyos dolgokra jobban figyeljen oda, ne tegye ki magát pletykáknak, rosszindulatú megjegyzéseknek.

A Biblia nélkül az élet egy rejtély.

Mindenkinek kívánjuk, hogy tudatosan tudjon törekedni a fény világba való kiárasztásán saját cselekedetei, szavai, viselkedése által.

Mit gondolsz a nőiességről?

A lánymozgalom jelmondatához kapcsolódva idén is készül „Lányok könyve”, amiből egy-egy írást az Oázisban is megosztunk. A nőiség, nőiesség témakörében, azonos kérdések mentén beszélgettünk három, különböző életszakaszban lévő nővel. A beszélgetéseket egy háromrészes sorozatban osztjuk meg Veletek, másodszer egy egyetemista lánnyal beszélgettünk.

Melyik tulajdonságod, értéked az, amit a legfontosabbnak tartasz nőként?

Nagyon hálás vagyok azért, hogy empatikus tudok lenni, és át tudom érezni mások örömét vagy éppen nehézségét. Ez az odaadó magatartás nagyon sokat segít nekem.

Van olyan dolog, amit nem szeretsz abban, hogy nő vagy?

Én nagyon-nagyon sokat aggódom különböző dolgokon. Egyes szituációkon nagyon sokáig tudok pörögni. És ez egy idő után fárasztó, úgyhogy, ha valamit, akkor ezt nem szeretem.

Ha egy napig férfi lehetnél, kipróbálnád?

Igen, én nagyon szívesen. Sokat lehet hallani a férfi-női gondolkodásmód különbségeiről, és engem nagyon érdekel, hogy egy férfi hogyan látja a napot, bizonyos szituációkat hogyan él meg.

Szerinted mi az, amitől egy nő nővé válik, mitől lesz a kisugárzása nőies?

Szerintem alapvető ösztön a gondoskodás, az a fajta tyúkanyó-jelenlét, ami egy nőt nővé tesz, bár ez már lehet, hogy az édesanyai hivatás felé viszi el a dolgot, de ugye nem csak ez a női hivatás van. Mindenképpen valami belülről fakadó szépség, tisztaság az, ami egy nő arcán mindig látszik. Talán a legjobb szó az önodaajándékozás, mert az családos és megszentelt életben is megállja a helyét.

A hétköznapokban miben éled meg azt, hogy nő vagy?

Alapvetően én nem tartom magam nagyon nőies nőnek. Például az öltözködésben annyira nem élem meg, nem vagyok túl tudatos. A hétköznapokban talán a házkörüli teendőkből tudok segíteni anyukámnak. Amit nagyon szeretek, és az is talán kicsit nőiesebb tevékenység, az a kézműveskedés. Az mindig nagyon kikapcsol, ha kötök, horgolok vagy hajtogatok valamit. Az alkotás öröme és a szépről való gondoskodás az, ami szerintem legjobban kapcsolódik a nőiességhez.

Mi az, amit úgy érzel, hogy a női létebből fakadóan meg tudsz vagy meg kell tenned másokért?

Ami elsőre eszembe jutott, az az, hogy fontos támasza lenni az embereknek. Szokták azt mondani, hogy egy sikeres férfi mögött mindig egy nő áll, és ez szerintem nagyon igaz. A nő mindig egy biztos pont, biztos háttér, aki biztonságot nyújt a férfinak. A nőknek és a férfiaknak teljesen eltérő habitusuk van, például a férfiak ritkábban vigasztalnak, ölelgetnek meg másokat. Szerintem ezek a cselekvések kifejezetten női attribútumok.

Mit teszel tudatosan az otthonosság megteremtésért?

Én még a családommal élek, de nagyon gyakran szoktam például főzni. Az olyan jó érzés, amikor olyat tudok főzni a családnak, amit mindenki szeret, és akkor annak látható eredménye van. Nyilván egy takarításnak is, bár az talán nem annyira látszik. Szóval a főzés az, amit nagyon szeretek. A testvéreim meg nagyon szeretik a lakást kidekorálni, és akkor abba én is be szoktam kapcsolódni.

Mit jelent számodra Mária?

A Szűzanya egy különösen érdekes szereplő az életemben, mert hullámozó a kapcsolatunk. Néha nagyon közel érzem magam hozzá, néha meg nagyon nem. Viszont sokszor szólítom meg a hétköznapiakban, ha valami problémám van, vagy valami nem

úgy sikerült, ahogy szerettem volna, vagy éppen valami gyorsan megoldandó helyzet van. Érdekes, mert kettős képem van róla. Egyfelől egy fiatal lány, aki nagyon okos, és mai szóval azt mondanánk, hogy vagány. Másfelől meg ott van az anyai oldala, a Szűzanya, aki látta a fiát a kereszten, aki közbenjár értünk. Ez a két kép teljesen ellentétes, talán ezért nehéz őt vizualizálnom, mert mindig ez a kettősség van bennem. Egy fiatal lány, aki édesanya lesz, és egy sokkal bölcsebb, tapasztaltabb édesanya.

Mit találsz a leginkább példa értékűnek Mária cselekedetei és tulajdonságai közül?

A feltétlen bizalom az, aminek ő nagyon nagy mestere volt. Ezen felül a végtelen hitet, az elfogadást és a gondviselésbe tett hitet mondanám. Az olyan helyzeteket is el tudta fogadni, amit józan ésszel, átlagos emberként nem biztos, hogy úgy el tudnánk fogadni, mint ahogyan ő tette.

.....

...belülről fakadó szépség, tisztaság az, ami egy nő arcán mindig látszik.

.....

Ki a példaképed?

A családból az anyai dédnagymamám nagyon-nagyon szerettem. Ő egy sokat imádkozó idős asszony az én emlékeimben. Sokat énekelt velünk, sok dalt tanított nekünk. A közös reggeli előtt mindig áthívott minket a szobájába, és mindig kapunk tőle csokit, ami nagy huncutságnak számított. Akkoriban nagyon szerettem az állatokat, és állatorvos szerettem volna lenni, ezért mindig direkt velem nézte azokat a filmeket, amik állatokról szóltak. Mindig megbeszéltük, miről szólt az adott film, így rengeteget tanultam tőle az állatokról. A dédnagymamám neve Ilona volt, és így részben miatta a bérmaszentem Ilona lett, aki a régészek védőszentje. Bár én történész lettem végül, ez egy nagyon erős jel volt az én hivatásomban.

Ki a legfontosabb nő az életedben?

Az anyai dédimet mondanám. És nyilván az édesanyámat. Rajtuk kívül nagyon közel áll hozzám a nagynéném, apukám

nővére. Ő is példaértékű anyuka számomra. És hálás vagyok, hogy a leendő anyósom is nagyon jó példa számomra, és jó kapcsolatunk van. Nagyon sokat tanulhatok mindegyiküktől.

A lánymozgalom ideai jelmondata: „Öledbe fogadtál – fényed megújít”. Mit jelent számodra ez a jelmondat? Nagyon erősnek gondolom a jelmondat első részét, azt, hogy „Öledbe fogadtál”. A jelmondatválasztáskor ehhez nagyon erősen ragaszkodtunk páran, és én voltam az egyik. Számomra fontos ez az ölelés motívum, fontos a Szűzanya ölében megbújni. Azt érzékelttem, hogy nagyon nehéz évünk volt mind mozgalmi szinten, mind a világ eseményeit tekintve, így bennem az fogalmazódott meg a hétvégén,

hogy semmi másra nem vágyom, csak arra, hogy a Szűzanya betakarjon a palástjával és védelmezzen.

Fontosnak tartod a „nőktől, nőkről, nőknek” témákat, beszélgetéseket?

Igen, szerintem ezekből nagyon sok mindent lehet tanulni. Minél többet és minél többen beszélünk róla, annál több mindent tudunk tanulni. Szerettem hallgatni a különböző előadásokat, akár kontrasztba állítva a férfiakkal, hogy jobban megismerjük őket és magunkat, azt, ahogyan a Jóisten minket elgondolt. És ezek kifogyhatatlan lányos esti témák.

Mi az, amit tabunak érzel a nőiség kapcsán, de úgy gondolod, jó lenne róla beszélni?

Most már egyre kevésbé tabu, de én igazán annak érzem, főleg a szülők, nagyszülők generációjában a női ciklus működését és az ezzel járó dolgokat. Persze csomó szakirodalom van, de nyilván az a legjobb, ha egy édesanya ezt a lányával meg tudja beszélni. Sokszor hallottam azt, hogy nem tudnak erről beszélni, mert kínos, pedig ez egy természetes dolog. A testtudatosságról és a női ciklusról kevés szó esik. Én katolikus iskolában nőttem fel. A hit-tan órán sose hangzott el, hogy a testünk Isten teremtménye, vagy hogy a Szentlélek temploma. Néha olyan középkori gondolkodásnak érzem azt, ami a fejünkben van: hogy a testünk csak úgy van, és a lelkünk a fontosabb. Pedig a kettő az együtt egész.

Milyen okait látod annak, hogy ez tabutéma?

Azt látom, hogy a mi generációnkban már lehet róla beszélni. A családból hozott minták lehetnek az okok. Az én anyukám nem tudott ilyenekről beszélni az anyukájával, hogy mikor jön meg, vagy hogy mi az a menstruáció. Ő a nővérétől látta, hogy „neki is van valami, akkor nekem sincs bajom”. És nyilván az emberben ennek kapcsán van egy gát, bennem is van. Sokáig úgy gondoltam, hogy nem fontos, hogy hogyan nézek ki, és hogy a testünkkel nem kell törődni, mert a mennyországba úgyis csak a lelkünk megy, ha jó esetben odajutunk. Az év elején eljutottunk a vőlegényemmel egy lelkigyakorlatra, az volt a címe, hogy „A test teológiája”. Ezt ajánlom mindenkinek, tényleg hihetetlen jó volt. És nemcsak házaspároknak meg pároknak van, hanem egyedülállóknak is. Volt olyan előadó, aki

szerzetes, és amikor ő beszélt a test teológiájáról, akkor néztem nagyot, hogy akkor ez nem is bűnös dolog. II. János Pál pápa öt éven keresztül minden szerdán arról tartott prédikációt, hogy a keresztények hogyan néznek az Isten által teremtett testre, és hogyan kell nekünk ehhez viszonyulni. A lelkigyakorlaton szó volt házastársi együttlétekről, a házasságon belüli tisztaságról, és arról, hogy miért érdemes a házasságra úgy készülni, ahogy az Egyház tanítja. Szó volt még arról, hogy mi a baj a fogamzásgátlókkal és az óvszerrel. Házaspárok álltak ki és tettek tanúságot. Olyan mélyen engedtek be

a hálószobájukba, hogy nagyon elcsodálkoztam. Én az anyukámmal szoktam beszélgetni arról, hogy milyen volt a szülése és hasonló dolgokról, de amikor ismeretlenek mondták el, hogy hogyan élték meg a nászéjszakájukat, és hogyan készültek rá, teljesen lesokkolt, hogy erről így is lehet beszélni. Úgy gondolták, hogy ez a Jóisten legnagyobb ajándéka, akkor nehogy már ez tabu legyen! Számomra az egész lelkigyakorlat megrendítő volt, ajánlom mindenkinek.

Ha egy attribútumot, szimbólumot kellene választanod nőiességed jelképeként, mi lenne az?

A virágot mondanám, egy virágot, ami a napocska felé fordul. Mióta az eszemet tudom, és rajzos feladat van, mindig virágot rajzolok. A Portréning évfolyamunk csoporteszménye is egy virág lett, ami nem feltétlenül csak a nőiességet fejezi ki, hanem az egymás és a Jóisten felé való odafordulást. Én ebben az odafordulásban érzem erőteljesen a női vonalat.

Maria levantou-se – Mária felkelt, és sietve elindult

Isten jó, Isten gondoskodik, Isten terve egy személyes szeretetterv számunkra, a legjobb, még ha néha a mi tervünk más is, vagy ha nem látjuk épp a következő lépést. A lisszaboni Ifjúsági Világtalálkozó fő tapasztalata ez volt számomra – de hogyan éltem meg mindezt?

A Szűzanya magához vonzza az ifjú szíveket, így, bár a helyi tömegközlekedés meglepetésszerűen működött, sikerült odatalálnom a lisszaboni Schönstatt-szentélyhez és a többi

900 schönstatti lányhoz. Elképzelhetjük, hogy velük milyen felemelő hangulatban zajlik az élet, és mekkora örömtánc születik például a Dancing Queen hallatán...! Számomra egyszerre volt ez a három nap bulis és nyugalmas. A parkban, ahol a színpad volt és a programok zajlottak, állandó volt a nyüzsgés, a spanyol vagy dél-amerikai csapatok újabb és újabb hangos dalokba, játékokba kezdtek (csatlakozás szabadon, örömmel), de bármikor betérhettünk a park melletti kertben álló szentélybe a Szűzanyához egy kis elcsendesedésre.

Egyik délután Atya-tanulmányt olvastunk, majd a beszélgetés után még együtt maradtunk énekelni a kiscsoportommal. Találtunk egy dalt, amit mindannyian ismerünk a saját nyelvünkön, így elénekeltük angolul, lengyelül, csehül és magyarul,

gyönyörű volt a különbözőségünk egysége.

Az iskolai szállásunkon két napig egyedül aludtam egy tanteremben (azt hiszem, ez az egyik legmeglepőbb élmény, ami egy IVT-hez kapcsolódhat), majd harmadik este ott találtam szobatársaimat: tizenegynéhány chilei lányt. Onnantól nyugalmas magányomat felváltotta az ő

chilei temperamentumuk, szerencsére, miután bemutatkoztam, már nem spanyolul kérdezgettek.

Az előtalálkozó részeként elzarándokolhattunk Fatimába, ahol már a fiúmozgalom tagjaival közösen vehettünk részt egy hatalmas schönstatti szentmisén.

Következő nap volt az előtalálkozók befejezése, az MTA-Fest. A szentélyből kihozták a Szűzanya képét, és egy körmenetben felvittük egy nagy dombra, mely a város fölé emelkedett. A lány- és fiúmozgalom tagjai, a sok Schönstatt-anya és Mária-nővérek, legalább 1500-an kísértük királynőnket a város utcáin keresztül, a jelenlevő összes nemzet zászlójával vonulva.

Számomra ez a szentmise az egyik legszebb lelki élmény, ahogyan együtt voltunk már mindannyian a kis magyar schönstatti zarándokcsapatból (azok is, akik a főtálálkozóra csatlakoztak), ráláttunk Lisszabonra és a Tejo folyóra, és zengtük, hogy „Viva MTA!”

Czigányik Lidia

Tegye fel a kezét, aki látott már schönstatt-atyát! Abban a szerencsés helyzetben vagyunk Magyarországon, hogy a legtöbben legalább egyel: Péter atyával találkoztunk már. No de hányan láttak már egyszerre kettőt? Ötöt? Huszonötöt? Nagyon különleges és meghatározó élmény volt számomra az Atlanti-óceán partján, „egy kupacban”, együtt szentmisét ünneplő atyák látványa – de ne szaladjunk ennyire előre!

Idén nyáron abba a szerencsés helyzetbe kerültem, hogy részt tudtam venni a portugáliai Ifjúsági Világtalálkozó schönstatti előtalálkozóján, az Ignisen. Ignis, az „ignite” angol kifejezéshez hasonló jelentéssel bír; és erről is szólt az az öt nap: a lelkünkben élő tűz, szikra, láng megéléséről, továbbadásáról.

A Gafanha da Nazaréban töltött napjaimból nehéz bármit kiemelni, de igyekszem felvillantani egy-egy képet, ami erősebben él bennem. Az első Palásthy Gergely jelenléte: a schönstatti társaságban, mikor meghallották, hogy magyar vagyok, akkor nem Puskás, Szoboszlai vagy más híresség volt a kapocs, hanem Gergely. Lengyelek, chileiek és paraguayiak, németek egyformán hozzájuk tartozónak érezték őt, és általa kicsit engem is. Az ő nyelvtudása, mindenkéhez fordulása és általános jelenléte fantasztikus értéktöbbletet jelentett, amire én is nagyon büszke vagyok!

A találkozó sok elemében idézte a magyarországi fiútáborok hangulatát (bár sátrak helyett tornateremben kaptunk szállást), csak az énekek hangereje fokozódott sokszorosára: majdnem 400 schönstatti srác gyűlt össze Lengyelországtól Spanyolországig, Mexikótól Costa Ricán át Brazíliáig számos országból. Nagyon jó volt egymás lelkesedésén lángot fogni, különösen a portugál Missões de País aratott ovációt a közönségben – aztán ki tudja, meddig nőhet Magyarországon az Élesztő...

A fiútábori hangulat jegyében egy kisebb akadályversenyen is részt vettünk, nemzetközi vegyes csapatokkal. Alaposan bekóboroltuk a városkát, találkoztunk, s a nyelvi akadályokhoz mérten beszélgettünk is a helyiekkel. A túra az óceánparti strandon ért véget, ahol a 14 fokos

vízben való fürdés örömeivel is megismerkedhettünk, és a cikk elején emlegetett misét is ott ünnepeltük. Gyönyörű volt megtapasztalni ezt a mértékű és mélységű schönstathoz tartozást, ami elfogott mind a négyszázunkat. A lemenő nap fényében körben állni, és elimádkozni a Miatyánkot: feledhetetlen imaélmény. Ahogy a celebráló atya a prédikációban fogalmazott: valóban világítótoronynak éreztük magunkat az Egyházban.

Szavakkal nehezen visszaadható erejű élmény volt ez számomra...

...valóban világítótoronynak éreztük magunkat az Egyházban.

A sötétben hazafelé sétálva megtanítottam magamnak a costa ricai srácokkal a kedvenc schönstatti dalukat, hogy velük együtt harsoghassam: Surge Valentia!

Az Ignisen szerzett lángot vittük ezután tovább Fatimába, ahová a lánymozgalom képviselőivel együtt zárandokolhattunk el, illetve Lisszabonba, a „fő találkozóra”, a többszázezer fiatal közé...

Szabó Jakab

Már csütörtöktől nagy izgalommal készülődünk Óbudaváron. Vártuk a fiatalokat. Két napba sűrítünk bele ilyenkor minden programot. Izgatottak vagyunk, de van bennünk félelem is. Szeretnénk közelebb vinni őket egymáshoz, mindezt a Szűzanya segítségével. De ebben a programkavalkádban adunk-e át vajon valami értéket?

Megérkezik körülbelül 100 fiatal péntek este Óbudavárra. Oszttjuk a névtáblákat, adjuk a karszalagokat, elmondjuk az este első programját, amire oda kéne érniük, beosztjuk a szobákat. Már háromnegyed órája ugyanazt a szöveget ismételtetem, úgy érzem, teljesen feleslegesen. Köszön mindenki mindenkinek, izgatottak, hangosak.

Hirtelen kezembe nyomnak egy fényképezőgépet, hogy gyorsan készítsék képeket a regisztrációról. Belenézek, megállok és elidőzök. Csillog a szemük, mosolyognak, szeretnek itt lenni. Közel 100 fiatal, aki szereti a Jóistent, Schönstattot, és a hétfégi programjának minket választ. Erre nem érek rá, dolgom van.

Gyülekezünk az előadóban vacsora után, úgy igazán most vagyunk először együtt. A hétféje jelmondata: „Hozd játékba, amid van!” Ferenc pápától idézve. Mindenkinek van egy borítékja a hétfégén, amibe írhatnak egymásnak, ezzel jobban tudatosítják magukban, milyen értékeik vannak. Bemutatkozunk, elmondjuk a szabályokat, kiosztjuk a csoportokat, játszunk, és elindulunk közösen az éjszakai zárándoklatra. Mindenki kezében méccsessel sétál. Figyelnek és beszélgetnek. A nehézségeikről, barátokról, az egyedüllétről, mi volt vicces nyáron, ki hogy éli meg, hogy újra sulis van. Visszaérünk a kápolnához, és elkezdődik az egész éjszakai szentségimádás. Énekelnek, írnak a korszóba. Egész éjjel imádkoznak, bár felváltva, de Jézust választják.

Reggel ima, gyors reggeli, és felcsődítjük őket az előadóba. A Soós házaspár jelmondatáról szóló előadását meghallgatva aratnak a szabadban. Süt a nap, egész Óbudavárra ellepik a fiatalok kiscsoportjai, ahogy beszélgetnek. Átmennek egy másik terembe, ott elmondjuk, hogy mikor tudnak találkozni évközben, hogyan tarthatják a kapcsolatot, jöhetnek hasonló programokra. Utána egy közös ebéd, kis pihi, és jöhet a délutáni nagy játék. Itt – először

IT23

a hétvégén – nem kell annyira gondolkodni, hiszen akadályversenyen vesznek részt. Tíz állomás szétszórva, mindenhol másfajta feladattal.

Este közös mise, vacsora, és „Ki mit tud?” Várjuk az előadásokat, szurkolunk nekik. A jelmondat alapján minden csapatnak kellett valamit előadni, és elégedetten vesszük észre, hogy játékba hozzák, amijük van. Aztán táncház, akár beszélgetés, teázás vagy társasozás. Megnyugodva leülök egy padra. Nézem a körülöttem lévő hangzavart. Hála tölti el a szívemet. Jó nekünk itt lenni!

Másnap azért elég fáradtan, de pár óra alvás után ülnek a reggeliző asztalnál. Elmesélik az előző estét, ki meddig maradt fent, pontosan ki kivel beszélgetett. Aratnak egyet, hálát adunk a hétvégéért, csinálunk egy csoportképet, és már pakolás.

Vissza a kerékvágásba. Hazafelé menet ülök a kocsiban, és vezetés közben folyamatosan mosolygok. Ebben a nagy rohanásban valahol mégis annyira meg tudtam nyugodni! Ülök a kocsiban, és folynak a könnyeim. Fáradt vagyok és hálás. Jövőre újra részese szeretnék ennek lenni!

Impresszum

A tavaszi Oázis címe: **Egymásba írt szívek**

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!

Lapzárta: **február 1.**

OÁZIS 2023. tél, XXXIII. évf. 3. (102.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014, oazis@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Alliquander Bálint és Tünde, Bandár Márton, Czigányik Lídia, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, Farkas Sándor és Gyöngyvér, Fehér Gábor és Csenge, Frenyó Péter és Kriszti, Gódor Péter, Gyenese Balázs és Csilla, Hóka Szabolcs és Üveges Fanni, Koncz Nóra, Kontor Kamilla, Oszvald Petra, Oszvári Imri, Pető-Dénes Andrea, Schumicky Ildi, Szabó Bálint és Anna, Soós Viktor és Zsuzsanna, Szabó házaspár: Ági és Marci, Szabó Jakab, Szelestei Rita, Szigeti Anna, Ther Tamás és Ther-Illéssy Zsuzsi, Tóth Lujzi, Tóth Rezi, Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika, Zajkás Rozi és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, unsplash.com és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Oszvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft. Az újság megrendelhető az oazis@schoenstatt.hu e-mail-címen. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesületet! Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

„Ha nem lettek olyanok, mint a gyermekek, nem üdvözülhettek!”
És így lehetünk olyanok, mint a szentek. Egy magasabb értelemben
vett gyermeki élet útján. Az alázat, az odaadás és a bizalom útján.

Részlet Ozsvári Csaba zugligeti előadásából (2003)

A következő szám:

„Egymásba írt szívek”

Kápolnaünnep
és családi nap

Óbudavár
2024. április 6.